INCIPIT LIBER HIEZECHIELIS PROPHETÆ

1 Et factum est in trigesimo anno, in quarto, in
quinta mensis, cum essem in medio captivorum
juxta fluvium Chobar, aperti sunt cæli, et vidi
visiones Dei.
2 In quinta mensis, ipse est annus quintus
transmigrationis regis Joachin,
3 factum est verbum Domini ad Ezechielem
filium Buzi sacerdotem, in terra Chaldæorum,
secus flumen Chobar: et facta est super eum ibi
manus Domini.
4 Et vidi, et ecce ventus turbinis veniebat ab
aquilone, et nubes magna, et ignis involvens, et
splendor in circuitu ejus: et de medio ejus, quasi
species electri, id est, de medio ignis:
5 et in medio ejus similitudo quatuor
animalium. Et hic aspectus eorum, similitudo
hominis in eis.
6 Quatuor facies uni, et quatuor pennæ uni.
7 Pedes eorum, pedes recti, et planta pedis
eorum quasi planta pedis vituli: et scintillæ quasi
aspectus æris candentis.
8 Et manus hominis sub pennis eorum, in
quatuor partibus: et facies et pennas per quatuor
partes habebant.
9 Junctæque erant pennæ eorum alterius ad
alterum: non revertebantur cum incederent, sed
unumquodque ante faciem suam gradiebatur.
10 Similitudo autem vultus eorum, facies
hominis et facies leonis a dextris ipsorum

quatuor, facies autem bovis a sinistris ipsorum
quatuor, et facies aquilæ desuper ipsorum
quatuor.
11 Facies eorum et pennæ eorum extentæ
desuper: duæ pennæ singulorum jungebantur, et
duæ tegebant corpora eorum.
12 Et unumquodque eorum coram facie sua
ambulabat: ubi erat impetus spiritus, illuc
gradiebantur, nec revertebantur cum
ambularent.
13 Et similitudo animalium, aspectus eorum
quasi carbonum ignis ardentium, et quasi
aspectus lampadarum: hæc erat visio discurrens
in medio animalium, splendor ignis, et de igne
fulgur egrediens.
14 Et animalia ibant et revertebantur, in
similitudinem fulguris coruscantis.
15 Cumque aspicerem animalia, apparuit rota
una super terram juxta animalia, habens
quatuor facies.
16 Et aspectus rotarum et opus earum quasi
visio maris: et una similitudo ipsarum quatuor:
et aspectus earum et opera quasi sit rota in
medio rotæ.
17 Per quatuor partes earum euntes ibant, et
non revertebantur cum ambularent.
18 Statura quoque erat rotis, et altitudo, et
horribilis aspectus: et totum corpus oculis
plenum in circuitu ipsarum quatuor.
19 Cumque ambularent animalia, ambulabant
pariter et rotæ juxta ea: et cum elevarentur
animalia de terra, elevabantur simul et rotæ.
20 Quocumque ibat spiritus, illuc, eunte spiritu,

et rotæ pariter elevabantur sequentes eum: spiritus enim vitæ erat in rotis.

21 Cum euntibus ibant, et cum stantibus stabant: et cum elevatis a terra, pariter elevabantur et rotæ sequentes ea, quia spiritus vitæ erat in rotis.
22 Et similitudo super capita animalium firmamenti, quasi aspectus crystalli horribilis, et extenti super capita eorum desuper.

23 Sub firmamento autem pennæ eorum rectæ alterius ad alterum: unumquodque duabus alis velabat corpus suum, et alterum similiter velabatur.
24 Et audiebam sonum alarum, quasi sonum aquarum multarum, quasi sonum sublimis Dei: cum ambularent, quasi sonus erat multitudinis ut sonus castrorum: cumque starent, demittebantur pennæ eorum.

25 Nam cum fieret vox super firmamentum quod erat super caput eorum, stabant, et submittebant alas suas.
26 Et super firmamentum quod erat imminens capiti eorum, quasi aspectus lapidis sapphiri similitudo throni: et super similitudinem throni similitudo quasi aspectus hominis desuper.

27 Et vidi quasi speciem electri, velut aspectum ignis, intrinsecus ejus per circuitum: a lumbis ejus et desuper, et a lumbis ejus usque deorsum, vidi quasi speciem ignis splendentis in circuitu,

28 velut aspectum arcus cum fuerit in nube in die pluviæ. Hic erat aspectus splendoris per gyrum.

2

1 Hæc visio similitudinis gloriæ Domini. Et vidi, et cecidi in faciem meam, et audivi vocem loquentis, et dixit ad me: Fili hominis, sta super pedes tuos, et loquar tecum.
2 Et ingressus est in me spiritus postquam locutus est mihi, et statuit me supra pedes meos: et audivi loquentem ad me,
3 et dicentem: Fili hominis, mitto ego te ad filios Israël, ad gentes apostatrices quæ recesserunt a me: ipsi et patres eorum prævaricati sunt pactum meum usque ad diem hanc:
4 et filii dura facie et indomabili corde sunt, ad quos ego mitto te. Et dices ad eos: Hæc dicit Dominus Deus:
5 si forte vel ipsi audiant, et si forte quiescant, quoniam domus exasperans est: et scient quia propheta fuerit in medio eorum.
6 Tu ergo, fili hominis, ne timeas eos, neque sermones eorum metuas, quoniam increduli et subversores sunt tecum, et cum scorpionibus habitas. Verba eorum ne timeas, et vultus eorum ne formides, quia domus exasperans est.
7 Loqueris ergo verba mea ad eos, si forte audiant, et quiescant: quoniam irritatores sunt.
8 Tu autem, fili hominis, audi quæcumque loquor ad te, et noli esse exasperans, sicut domus exasperatrix est: aperi os tuum, et comede quæcumque ego do tibi.
9 Et vidi: et ecce manus missa ad me, in qua erat involutus liber: et expandit illum coram me, qui erat scriptus intus et foris: et scriptæ erant in eo lamentationes, et carmen, et væ.

3

1 Et dixit ad me: Fili hominis, quodcumque
inveneris, comede: comede volumen istud, et
vadens loquere ad filios Israël.
2 Et aperui os meum, et cibavit me volumine
illo:
3 et dixit ad me: Fili hominis, venter tuus
comedet, et viscera tua complebuntur volumine
isto quod ego do tibi. Et comedi illud, et factum
est in ore meo sicut mel dulce.
4 Et dixit ad me: Fili hominis, vade ad domum
Israël, et loqueris verba mea ad eos.
5 Non enim ad populum profundi sermonis et
ignotæ linguæ tu mitteris ad domum Israël:
6 neque ad populos multos profundi sermonis
et ignotæ linguæ, quorum non possis audire
sermones: et si ad illos mittereris, ipsi audirent
te:
7 domus autem Israël nolunt audire te, quia
nolunt audire me: omnis quippe domus Israël
attrita fronte est, et duro corde.
8 Ecce dedi faciem tuam valentiorem faciebus
eorum, et frontem tuam duriorem frontibus
eorum:
9 ut adamantem et ut silicem dedi faciem tuam:
ne timeas eos, neque metuas a facie eorum, quia
domus exasperans est.
10 Et dixit ad me: Fili hominis, omnes sermones
meos quos ego loquor ad te, assume in corde tuo,
et auribus tuis audi:
11 et vade, ingredere ad transmigrationem, ad
filios populi tui, et loqueris ad eos: et dices eis:
Hæc dicit Dominus Deus: si forte audiant et
quiescant.

12 Et assumpsit me spiritus, et audivi post me
vocem commotionis magnæ: Benedicta gloria
Domini de loco suo:
13 et vocem alarum animalium percutientium
alteram ad alteram, et vocem rotarum
sequentium animalia, et vocem commotionis
magnæ.
14 Spiritus quoque levavit me, et assumpsit me:
et abii amarus in indignatione spiritus mei:
manus enim Domini erat mecum, confortans me.
15 Et veni ad transmigrationem, ad acervum
novarum frugum, ad eos qui habitabant juxta
flumen Chobar: et sedi ubi illi sedebant, et mansi
ibi septem diebus mœrens in medio eorum.
16 Cum autem pertransisssent septem dies,
factum est verbum Domini ad me, dicens:
17 Fili hominis, speculatorem dedi te domui
Israël, et audies de ore meo verbum, et
annuntiabis eis ex me.
18 Si, dicente me ad impium: Morte morieris,
non annuntiaveris ei, neque locutus fueris ut
avertatur a via sua impia et vivat, ipse impius in
iniquitate sua morietur, sanguinem autem ejus
de manu tua requiram.
19 Si autem tu annuntiaveris impio, et ille non
fuerit conversus ab impietate sua et a via sua
impia, ipse quidem in iniquitate sua morietur: tu
autem animam tuam liberasti.
20 Sed et si conversus justus a justitia sua fuerit,
et fecerit iniquitatem, ponam offendiculum
coram eo: ipse morietur quia non annuntiasti ei.
In peccato suo morietur, et non erunt in memoria
justitiæ ejus quas fecit: sanguinem vero ejus de
manu tua requiram.

21 Si autem tu annuntiaveris justo ut non
peccet justus, et ille non peccaverit, vivens vivet,
quia annuntiasti ei, et tu animam tuam liberasti.
22 Et facta est super me manus Domini, et dixit
ad me: Surgens egredere in campum, et ibi
loquar tecum.
23 Et surgens egressus sum in campum: et ecce
ibi gloria Domini stabat, quasi gloria quam vidi
juxta fluvium Chobar: et cecidi in faciem meam.
24 Et ingressus est in me spiritus, et statuit me
super pedes meos, et locutus est mihi, et dixit ad
me: Ingredere, et includere in medio domus tuæ.
25 Et tu, fili hominis, ecce data sunt super te
vincula, et ligabunt te in eis, et non egredieris de
medio eorum.
26 Et linguam tuam adhærere faciam palato tuo,
et eris mutus, nec quasi vir objurgans, quia
domus exasperans est.
27 Cum autem locutus fuero tibi, aperiam os
tuum, et dices ad eos: Hæc dicit Dominus Deus:
Qui audit, audiat, et qui quiescit, quiescat: quia
domus exasperans est.

4

1 Et tu, fili hominis, sume tibi laterem, et pones
eum coram te, et describes in eo civitatem
Jerusalem.
2 Et ordinabis adversus eam obsidionem, et
ædificabis munitiones, et comportabis aggerem, et
dabis contra eam castra, et pones arietes in gyro.
3 Et tu sume tibi sartaginem ferream, et pones
eam in murum ferreum inter te et inter
civitatem: et obfirmabis faciem tuam ad eam, et

erit in obsidionem, et circumdabis eam: signum est domui Israël.

4 Et tu dormies super latus tuum sinistrum, et pones iniquitates domus Israël super eo, numero dierum quibus dormies super illud: et assumes iniquitatem eorum.

5 Ego autem dedi tibi annos iniquitatis eorum, numero dierum trecentos et nonaginta dies: et portabis iniquitatem domus Israël.

6 Et cum compleveris hæc, dormies super latus tuum dexterum secundo, et assumes iniquitatem domus Juda quadraginta diebus: diem pro anno, diem, inquam, pro anno, dedi tibi.

7 Et ad obsidionem Jerusalem convertes faciem tuam, et brachium tuum erit extentum: et prophetabis adversus eam.

8 Ecce circumdedi te vinculis: et non te convertes a latere tuo in latus aliud, donec compleas dies obsidionis tuæ.

9 Et tu, sume tibi frumentum, et hordeum, et fabam, et lentem, et milium, et viciam: et mittes ea in vas unum, et facies tibi panes numero dierum quibus dormies super latus tuum: trecentis et nonaginta diebus comedes illud.

10 Cibus autem tuus, quo vesceris, erit in pondere viginti stateres in die: a tempore usque ad tempus comedes illud.

11 Et aquam in mensura bibes, sextam partem hin: a tempore usque ad tempus bibes illud.

12 Et quasi subcinericium hordeaceum comedes illud, et stercore quod egreditur de homine operies illud in oculis eorum.

13 Et dixit Dominus: Sic comedent filii Israël

panem suum pollutum inter gentes ad quas
ejiciam eos. Et dixi:
14 A, a, a, Domine Deus, ecce anima mea non est
polluta: et morticinum, et laceratum a bestiis non
comedi ab infantia mea usque nunc, et non est
ingressa in os meum omnis caro immunda.
15 Et dixit ad me: Ecce dedi tibi fimum boum
pro stercoribus humanis, et facies panem tuum
in eo.
16 Et dixit ad me: Fili hominis, ecce ego
conteram baculum panis in Jerusalem, et
comedent panem in pondere et in sollicitudine,
et aquam in mensura et in angustia bibent,
17 ut deficientibus pane et aqua, corruat
unusquisque ad fratrem suum, et contabescant
in iniquitatibus suis.

5

1 Et tu, fili hominis, sume tibi gladium acutum,
radentem pilos, et assumes eum et duces per
caput tuum et per barbam tuam, et assumes tibi
stateram ponderis et divides eos.
2 Tertiam partem igni combures in medio
civitatis, juxta completionem dierum obsidionis,
et assumes tertiam partem, et concides gladio in
circuitu ejus: tertiam vero aliam disperges in
ventum, et gladium nudabo post eos.
3 Et sumes inde parvum numerum, et ligabis
eos in summitate pallii tui:
4 et ex eis rursum tolles, et projicies eos in
medio ignis, et combures eos igni, et ex eo
egredietur ignis in omnem domum Israël.

5 Hæc dicit Dominus Deus: Ista est Jerusalem:
in medio gentium posui eam, et in circuitu ejus
terras.
6 Et contempsit judicia mea, ut plus esset impia
quam gentes, et præcepta mea ultra quam terræ
quæ in circuitu ejus sunt: judicia enim mea
projecerunt, et in præceptis meis non
ambulaverunt.
7 Idcirco hæc dicit Dominus Deus: Quia
superastis gentes quæ in circuitu vestro sunt, et
in præceptis meis non ambulastis, et judicia mea
non fecistis, et juxta judicia gentium quæ in
circuitu vestro sunt non estis operati,
8 ideo hæc dicit Dominus Deus: Ecce ego ad te,
et ipse ego faciam in medio tui judicia in oculis
gentium:
9 et faciam in te quod non feci, et quibus similia
ultra non faciam, propter omnes abominationes
tuas.
10 Ideo patres comedent filios in medio tui, et
filii comedent patres suos: et faciam in te judicia,
et ventilabo universas reliquias tuas in omnem
ventum.
11 Idcirco vivo ego, dicit Dominus Deus, nisi pro
eo quod sanctum meum violasti in omnibus
offensionibus tuis et in cunctis abominationibus
tuis, ego quoque confringam: et non parcet
oculus meus, et non miserebor.
12 Tertia pars tui peste morietur, et fame
consumetur in medio tui, et tertia pars tui in
gladio cadet in circuitu tuo: tertiam vero partem
tuam in omnem ventum dispergam, et gladium
evaginabo post eos.
13 Et complebo furorem meum, et requiescere

faciam indignationem meam in eis, et
consolabor: et scient quia ego Dominus locutus
sum in zelo meo, cum implevero indignationem
meam in eis.
14 Et dabo te in desertum, et in opprobrium
gentibus quæ in circuitu tuo sunt, in conspectu
omnis prætereuntis:
15 et eris opprobrium et blasphemia,
exemplum et stupor in gentibus quæ in circuitu
tuo sunt, cum fecero in te judicia in furore, et in
indignatione, et in increpationibus iræ.
16 Ego Dominus locutus sum: quando misero
sagittas famis pessimas in eos, quæ erunt
mortiferæ, et quas mittam ut disperdam vos: et
famem congregabo super vos, et conteram in
vobis baculum panis:
17 et immittam in vos famem et bestias
pessimas, usque ad internecionem: et pestilentia
et sanguis transibunt per te, et gladium inducam
super te. Ego Dominus locutus sum.

6

1 Et factus est sermo Domini ad me, dicens:
2 Fili hominis, pone faciem tuam ad montes
Israël, et prophetabis ad eos,
3 et dices: [Montes Israël, audite verbum
Domini Dei. Hæc dicit Dominus Deus montibus et
collibus, rupibus et vallibus: Ecce ego inducam
super vos gladium, et disperdam excelsa vestra,
4 et demoliar aras vestras, et confringentur
simulacra vestra, et dejiciam interfectos vestros
ante idola vestra:

5 et dabo cadavera filiorum Israël ante faciem
simulacrorum vestrorum, et dispergam ossa
vestra circum aras vestras:
6 in omnibus habitationibus vestris urbes
desertæ erunt, et excelsa demolientur et
dissipabuntur: et interibunt aræ vestræ, et
confringentur, et cessabunt idola vestra, et
conterentur delubra vestra, et delebuntur opera
vestra:
7 et cadet interfectus in medio vestri, et scietis
quia ego sum Dominus.
8 Et relinquam in vobis eos qui fugerint
gladium in gentibus, cum dispersero vos in terris:
9 et recordabuntur mei liberati vestri in
gentibus ad quas captivi ducti sunt: quia contrivi
cor eorum fornicans et recedens a me, et oculos
eorum fornicantes post idola sua: et displicebunt
sibimet super malis quæ fecerunt in universis
abominationibus suis.
10 Et scient quia ego Dominus non frustra
locutus sum, ut facerem eis malum hoc.
11 Hæc dicit Dominus Deus: Percute manum
tuam et allide pedem tuum, et dic: Heu ! ad
omnes abominationes malorum domus Israël:
quia gladio, fame et peste ruituri sunt.
12 Qui longe est, peste morietur: qui autem
prope, gladio corruet: et qui relictus fuerit et
obsessus, fame morietur: et complebo
indignationem meam in eis.
13 Et scietis quia ego Dominus, cum fuerint
interfecti vestri in medio idolorum vestrorum, in
circuitu ararum vestrarum, in omni colle excelso,
et in cunctis summitatibus montium, et subtus
omne lignum nemorosum, et subtus universam
quercum frondosam, locum ubi accenderunt

thura redolentia universis idolis suis.
14 Et extendam manum meam super eos: et
faciam terram desolatam et destitutam, a deserto
Deblatha, in omnibus habitationibus eorum: et
scient quia ego Dominus.]

7

1 Et factus est sermo Domini ad me, dicens:
2 Et tu, fili hominis, hæc dicit Dominus Deus
terræ Israël: [Finis venit: venit finis super
quatuor plagas terræ.
3 Nunc finis super te, et immittam furorem
meum in te: et judicabo te juxta vias tuas, et
ponam contra te omnes abominationes tuas.
4 Et non parcet oculus meus super te, et non
miserebor: sed vias tuas ponam super te, et
abominationes tuæ in medio tui erunt, et scietis
quia ego Dominus.
5 Hæc dicit Dominus Deus: Afflictio una,
afflictio ecce venit.
6 Finis venit, venit finis: evigilavit adversum te,
ecce venit.
7 Venit contritio super te, qui habitas in terra:
venit tempus, prope est dies occisionis, et non
gloriæ montium.
8 Nunc de propinquo effundam iram meam
super te, et complebo furorem meum in te: et
judicabo te juxta vias tuas, et imponam tibi
omnia scelera tua,
9 et non parcet oculus meus, nec miserebor:
sed vias tuas imponam tibi, et abominationes
tuæ in medio tui erunt, et scietis quia ego sum
Dominus percutiens.

10 Ecce dies, ecce venit: egressa est contritio,
floruit virga, germinavit superbia,
11 iniquitas surrexit in virga impietatis: non ex
eis, et non ex populo, neque ex sonitu eorum: et
non erit requies in eis.
12 Venit tempus, appropinquavit dies: qui emit,
non lætetur, et qui vendit, non lugeat: quia ira
super omnem populum ejus.
13 Quia qui vendit, ad id quod vendidit non
revertetur: et adhuc in viventibus vita eorum:
visio enim ad omnem multitudinem ejus non
regredietur, et vir in iniquitate vitæ suæ non
confortabitur.]
14 [Canite tuba, præparentur omnes: et non est
qui vadat ad prælium: ira enim mea super
universum populum ejus.
15 Gladium foris, et pestis et fames intrinsecus:
qui in agro est, gladio morietur, et qui in civitate,
pestilentia et fame devorabuntur.
16 Et salvabuntur qui fugerint ex eis: et erunt in
montibus quasi columbæ convallium omnes
trepidi, unusquisque in iniquitate sua.
17 Omnes manus dissolventur, et omnia genua
fluent aquis.
18 Et accingent se ciliciis, et operiet eos
formido: et in omni facie confusio, et in universis
capitibus eorum calvitium.
19 Argentum eorum foras projicietur, et aurum
eorum in sterquilinium erit: argentum eorum et
aurum eorum non valebit liberare eos in die
furoris Domini: animam suam non saturabunt,
et ventres eorum non implebuntur, quia
scandalum iniquitatis eorum factum est.

20 Et ornamentum monilium suorum in
superbiam posuerunt, et imagines
abominationum suarum et simulacrorum
fecerunt ex eo: propter hoc dedi eis illud in
immunditiam.
21 Et dabo illud in manus alienorum ad
diripiendum, et impiis terræ in prædam, et
contaminabunt illud.
22 Et avertam faciem meam ab eis, et violabunt
arcanum meum: et introibunt in illud emissarii,
et contaminabunt illud.
23 Fac conclusionem, quoniam terra plena est
judicio sanguinum, et civitas plena iniquitate.
24 Et adducam pessimos de gentibus, et
possidebunt domos eorum: et quiescere faciam
superbiam potentium, et possidebunt sanctuaria
eorum.
25 Angustia superveniente, requirent pacem, et
non erit.
26 Conturbatio super conturbationem veniet, et
auditus super auditum: et quærent visionem de
propheta, et lex peribit a sacerdote, et consilium
a senioribus.
27 Rex lugebit, et princeps induetur mœrore, et
manus populi terræ conturbabuntur: secundum
viam eorum faciam eis, et secundum judicia
eorum judicabo eos, et scient quia ego Dominus.]

8

1 Et factum est in anno sexto, in sexto mense, in
quinta mensis, ego sedebam in domo mea, et
senes Juda sedebant coram me, et cecidit ibi
super me manus Domini Dei.
2 Et vidi: et ecce similitudo quasi aspectus ignis:
ab aspectu lumborum ejus et deorsum, ignis: et a

lumbis ejus et sursum, quasi aspectus splendoris, ut visio electri.
3 Et emissa similitudo manus apprehendit me
in cincinno capitis mei, et elevavit me spiritus inter terram et cælum: et adduxit me in Jerusalem, in visione Dei, juxta ostium interius quod respiciebat ad aquilonem, ubi erat statutum idolum zeli ad provocandam æmulationem.
4 Et ecce ibi gloria Dei Israël, secundum
visionem quam videram in campo.
5 Et dixit ad me: Fili hominis, leva oculos tuos
ad viam aquilonis. Et levavi oculos meos ad viam aquilonis, et ecce ab aquilone portæ altaris idolum zeli in ipso introitu.
6 Et dixit ad me: Fili hominis, putasne vides tu
quid isti faciunt, abominationes magnas quas domus Israël facit hic, ut procul recedam a sanctuario meo? et adhuc conversus videbis abominationes majores.
7 Et introduxit me ad ostium atrii, et vidi, et
ecce foramen unum in pariete.
8 Et dixit ad me: Fili hominis, fode parietem. Et
cum fodissem parietem, apparuit ostium unum.
9 Et dixit ad me: Ingredere, et vide
abominationes pessimas quas isti faciunt hic.
10 Et ingressus vidi, et ecce omnis similitudo
reptilium et animalium, abominatio, et universa idola domus Israël, depicta erant in pariete in circuitu per totum:
11 et septuaginta viri de senioribus domus
Israël: et Jezonias filius Saphan stabat in medio eorum stantium ante picturas: et unusquisque habebat thuribulum in manu sua, et vapor

nebulæ de thure consurgebat.
12 Et dixit ad me: Certe vides, fili hominis, quæ
seniores domus Israël faciunt in tenebris,
unusquisque in abscondito cubiculi sui: dicunt
enim: Non videt Dominus nos; dereliquit
Dominus terram.
13 Et dixit ad me: Adhuc conversus videbis
abominationes majores, quas isti faciunt.
14 Et introduxit me per ostium portæ domus
Domini quod respiciebat ad aquilonem, et ecce
ibi mulieres sedebant plangentes Adonidem.
15 Et dixit ad me: Certe vidisti, fili hominis:
adhuc conversus videbis abominationes majores
his.
16 Et introduxit me in atrium domus Domini
interius, et ecce in ostio templi Domini, inter
vestibulum et altare, quasi viginti quinque viri
dorsa habentes contra templum Domini, et facies
ad orientem: et adorabant ad ortum solis.
17 Et dixit ad me: Certe vidisti, fili hominis:
numquid leve est hoc domui Juda, ut facerent
abominationes istas quas fecerunt hic, quia
replentes terram iniquitate, conversi sunt ad
irritandum me? et ecce applicant ramum ad
nares suas.
18 Ergo et ego faciam in furore: non parcet
oculus meus, nec miserebor: et cum clamaverint
ad aures meas voce magna, non exaudiam eos.

9

1 Et clamavit in auribus meis voce magna,
dicens: Appropinquaverunt visitationes urbis, et
unusquisque vas interfectionis habet in manu
sua.

2 Et ecce sex viri veniebant de via portæ
superioris, quæ respicit ad aquilonem, et
uniuscujusque vas interitus in manu ejus: vir
quoque unus in medio eorum vestitus erat lineis,
et atramentarium scriptoris ad renes ejus: et
ingressi sunt, et steterunt juxta altare æreum.
3 Et gloria Domini Israël assumpta est de
cherub, quæ erat super eum ad limen domus: et
vocavit virum qui indutus erat lineis, et
atramentarium scriptoris habebat in lumbis suis:
4 et dixit Dominus ad eum: Transi per mediam
civitatem, in medio Jerusalem, et signa thau
super frontes virorum gementium et dolentium
super cunctis abominationibus quæ fiunt in
medio ejus.
5 Et illis dixit, audiente me: Transite per
civitatem sequentes eum, et percutite: non
parcat oculus vester, neque misereamini:
6 senem, adolescentulum et virginem,
parvulum et mulieres interficite usque ad
internecionem: omnem autem super quem
videritis thau, ne occidatis: et a sanctuario meo
incipite. Cœperunt ergo a viris senioribus, qui
erant ante faciem domus.
7 Et dixit ad eos: Contaminate domum, et
implete atria interfectis; egredimini. Et egressi
sunt, et percutiebant eos qui erant in civitate.
8 Et cæde completa, remansi ego, ruique super
faciem meam, et clamans aio: Heu ! heu ! heu !
Domine Deus: ergone disperdes omnes reliquias
Israël, effundens furorem tuum super Jerusalem?
9 Et dixit ad me: Iniquitas domus Israël et Juda
magna est nimis valde, et repleta est terra

sanguinibus, et civitas repleta est aversione:
dixerunt enim: Dereliquit Dominus terram, et
Dominus non videt.
10 Igitur et meus non parcet oculus, neque
miserebor: viam eorum super caput eorum
reddam.
11 Et ecce vir qui erat indutus lineis, qui
habebat atramentarium in dorso suo, respondit
verbum, dicens: Feci sicut præcepisti mihi.

10

1 Et vidi: et ecce in firmamento quod erat super
caput cherubim, quasi lapis sapphirus, quasi
species similitudinis solii, apparuit super ea.
2 Et dixit ad virum qui indutus erat lineis, et ait:
Ingredere in medio rotarum quæ sunt subtus
cherubim, et imple manum tuam prunis ignis
quæ sunt inter cherubim, et effunde super
civitatem. Ingressusque est in conspectu meo.
3 Cherubim autem stabant a dextris domus
cum ingrederetur vir, et nubes implevit atrium
interius.
4 Et elevata est gloria Domini desuper cherub
ad limen domus: et repleta est domus nube, et
atrium repletum est splendore gloriæ Domini.
5 Et sonitus alarum cherubim audiebatur
usque ad atrium exterius, quasi vox Dei
omnipotentis loquentis.
6 Cumque præcepisset viro qui indutus erat
lineis, dicens: Sume ignem de medio rotarum
quæ sunt inter cherubim: ingressus ille stetit
juxta rotam.
7 Et extendit cherub manum de medio
cherubim ad ignem qui erat inter cherubim, et

sumpsit, et dedit in manus ejus qui indutus erat
lineis: qui accipiens egressus est.
8 Et apparuit in cherubim similitudo manus
hominis subtus pennas eorum.
9 Et vidi: et ecce quatuor rotæ juxta cherubim:
rota una juxta cherub unum, et rota alia juxta
cherub unum: species autem rotarum erat quasi
visio lapidis chrysolithi:
10 et aspectus earum similitudo una quatuor,
quasi sit rota in medio rotæ.
11 Cumque ambularent, in quatuor partes
gradiebantur, et non revertebantur ambulantes:
sed ad locum ad quem ire declinabat quæ prima
erat, sequebantur et ceteræ, nec convertebantur.
12 Et omne corpus earum, et colla, et manus, et
pennæ, et circuli, plena erant oculis in circuitu
quatuor rotarum.
13 Et rotas istas vocavit volubiles, audiente me.
14 Quatuor autem facies habebat unum: facies
una, facies cherub, et facies secunda, facies
hominis: et in tertio facies leonis, et in quarto
facies aquilæ.
15 Et elevata sunt cherubim: ipsum est animal
quod videram juxta fluvium Chobar.
16 Cumque ambularent cherubim, ibant pariter
et rotæ juxta ea: et cum elevarent cherubim alas
suas ut exaltarentur de terra, non residebant
rotæ, sed et ipsæ juxta erant.
17 Stantibus illis stabant, et cum elevatis
elevabantur: spiritus enim vitæ erat in eis.
18 Et egressa est gloria Domini a limine templi,
et stetit super cherubim.
19 Et elevantia cherubim alas suas, exaltata

sunt a terra coram me: et illis egredientibus, rotæ quoque subsecutæ sunt: et stetit in introitu portæ domus Domini orientalis, et gloria Dei Israël erat super ea.

20 Ipsum est animal quod vidi subter Deum Israël juxta fluvium Chobar, et intellexi quia cherubim essent.

21 Quatuor vultus uni, et quatuor alæ uni: et similitudo manus hominis sub alis eorum.

22 Et similitudo vultuum eorum, ipsi vultus quos videram juxta fluvium Chobar, et intuitus eorum, et impetus singulorum ante faciem suam ingredi.

11

1 Et elevavit me spiritus, et introduxit me ad portam domus Domini orientalem, quæ respicit ad solis ortum: et ecce in introitu portæ viginti quinque viri: et vidi in medio eorum Jezoniam filium Azur, et Pheltiam filium Banaiæ, principes populi.

2 Dixitque ad me: Fili hominis, hi sunt viri qui cogitant iniquitatem, et tractant consilium pessimum in urbe ista,

3 dicentes: Nonne dudum ædificatæ sunt domus? hæc est lebes, nos autem carnes.

4 Idcirco vaticinare de eis, vaticinare, fili hominis.

5 Et irruit in me spiritus Domini, et dixit ad me: Loquere: Hæc dicit Dominus: Sic locuti estis, domus Israël, et cogitationes cordis vestri ego novi.

6 Plurimos occidistis in urbe hac, et implestis vias ejus interfectis.

7 Propterea hæc dicit Dominus Deus: Interfecti
vestri, quos posuistis in medio ejus, hi sunt
carnes, et hæc est lebes: et educam vos de medio
ejus.
8 Gladium metuistis, et gladium inducam super
vos, ait Dominus Deus.
9 Et ejiciam vos de medio ejus, daboque vos in
manu hostium, et faciam in vobis judicia.
10 Gladio cadetis: in finibus Israël judicabo vos,
et scietis quia ego Dominus.
11 Hæc non erit vobis in lebetem, et vos non
eritis in medio ejus in carnes: in finibus Israël
judicabo vos,
12 et scietis quia ego Dominus: quia in præceptis
meis non ambulastis, et judicia mea non fecistis,
sed juxta judicia gentium quæ in circuitu vestro
sunt estis operati.
13 Et factum est cum prophetarem, Pheltias
filius Banaiæ mortuus est: et cecidi in faciem
meam clamans voce magna, et dixi: Heu ! heu !
heu ! Domine Deus, consummationem tu facis
reliquiarum Israël?
14 Et factum est verbum Domini ad me, dicens:
15 Fili hominis, fratres tui, fratres tui, viri
propinqui tui, et omnis domus Israël, universi
quibus dixerunt habitatores Jerusalem: Longe
recedite a Domino: nobis data est terra in
possessionem.
16 Propterea hæc dicit Dominus Deus: Quia
longe feci eos in gentibus, et quia dispersi eos in
terris: ero eis in sanctificationem modicam in
terris ad quas venerunt.
17 Propterea loquere: Hæc dicit Dominus Deus:

Congregabo vos de populis, et adunabo de terris in quibus dispersi estis, daboque vobis humum Israël.
18 Et ingredientur illuc, et auferent omnes offensiones, cunctasque abominationes ejus de illa.
19 Et dabo eis cor unum, et spiritum novum tribuam in visceribus eorum: et auferam cor lapideum de carne eorum, et dabo eis cor carneum,
20 ut in præceptis meis ambulent, et judicia mea custodiant, faciantque ea, et sint mihi in populum, et ego sim eis in Deum.
21 Quorum cor post offendicula et abominationes suas ambulat, horum viam in capite suo ponam, dicit Dominus Deus.
22 Et elevaverunt cherubim alas suas, et rotæ cum eis, et gloria Dei Israël erat super ea:
23 et ascendit gloria Domini de medio civitatis, stetitque super montem qui est ad orientem urbis.
24 Et spiritus levavit me, adduxitque in Chaldæam ad transmigrationem, in visione, in spiritu Dei: et sublata est a me visio quam videram.
25 Et locutus sum ad transmigrationem omnia verba Domini quæ ostenderat mihi.

12

1 Et factus est sermo Domini ad me, dicens:
2 Fili hominis, in medio domus exasperantis tu habitas: qui oculos habent ad videndum, et non vident, et aures ad audiendum, et non audiunt: quia domus exasperans est.

3 Tu ergo, fili hominis, fac tibi vasa
transmigrationis, et transmigrabis per diem
coram eis. Transmigrabis autem de loco tuo ad
locum alterum in conspectu eorum, si forte
aspiciant, quia domus exasperans est:
4 et efferes foras vasa tua quasi vasa
transmigrantis per diem in conspectu eorum: tu
autem egredieris vespere coram eis, sicut
egreditur migrans.
5 Ante oculos eorum perfode tibi parietem, et
egredieris per eum.
6 In conspectu eorum in humeris portaberis; in
caligine effereris: faciem tuam velabis, et non
videbis terram, quia portentum dedi te domui
Israël.
7 Feci ergo sicut præceperat mihi Dominus: vasa
mea protuli quasi vasa transmigrantis per diem,
et vespere perfodi mihi parietem manu: et in
caligine egressus sum, in humeris portatus in
conspectu eorum.
8 Et factus est sermo Domini mane ad me,
dicens:
9 Fili hominis, numquid non dixerunt ad te
domus Israël, domus exasperans: Quid tu facis?
10 Dic ad eos: [Hæc dicit Dominus Deus: Super
ducem onus istud, qui est in Jerusalem, et super
omnem domum Israël, quæ est in medio eorum.]
11 Dic: [Ego portentum vestrum: quomodo feci,
sic fiet illis: in transmigrationem et in
captivitatem ibunt.
12 Et dux qui est in medio eorum, in humeris
portabitur; in caligine egredietur: parietem
perfodient, ut educant eum; facies ejus operietur,

ut non videat oculo terram.
13 Et extendam rete meum super eum, et
capietur in sagena mea: et adducam eum in
Babylonem, in terram Chaldæorum, et ipsam non
videbit: ibique morietur.
14 Et omnes qui circa eum sunt, præsidium ejus,
et agmina ejus, dispergam in omnem ventum, et
gladium evaginabo post eos.
15 Et scient quia ego Dominus, quando
dispersero illos in gentibus, et disseminavero eos
in terris.
16 Et relinquam ex eis viros paucos a gladio, et
fame, et pestilentia, ut enarrent omnia scelera
eorum in gentibus ad quas ingredientur, et scient
quia ego Dominus.]
17 Et factus est sermo Domini ad me, dicens:
18 [Fili hominis, panem tuum in conturbatione
comede, sed et aquam tuam in festinatione et
mœrore bibe.
19 Et dices ad populum terræ: Hæc dicit
Dominus Deus ad eos qui habitant in Jerusalem,
in terra Israël: Panem suum in sollicitudine
comedent, et aquam suam in desolatione bibent:
ut desoletur terra a multitudine sua, propter
iniquitatem omnium qui habitant in ea.
20 Et civitates quæ nunc habitantur, desolatæ
erunt, terraque deserta, et scietis quia ego
Dominus.]
21 Et factus est sermo Domini ad me, dicens:
22 [Fili hominis, quod est proverbium istud
vobis in terra Israël, dicentium: In longum
differentur dies, et peribit omnis visio?
23 Ideo dic ad eos: Hæc dicit Dominus Deus:
Quiescere faciam proverbium istud, neque vulgo

dicetur ultra in Israël: et loquere ad eos quod
appropinquaverint dies, et sermo omnis visionis.
24 Non enim erit ultra omnis visio cassa, neque
divinatio ambigua in medio filiorum Israël:
25 quia ego Dominus loquar, et quodcumque
locutus fuero verbum, fiet, et non prolongabitur amplius: sed in diebus vestris, domus exasperans, loquar verbum, et faciam illud, dicit Dominus Deus.]
26 Et factus est sermo Domini ad me, dicens:
27 [Fili hominis, ecce domus Israël dicentium:
Visio quam hic videt, in dies multos et in tempora longa iste prophetat.
28 Propterea dic ad eos: Hæc dicit Dominus
Deus: Non prolongabitur ultra omnis sermo meus: verbum quod locutus fuero, complebitur, dicit Dominus Deus.]

13

1 Et factus est sermo Domini ad me, dicens:
2 Fili hominis, vaticinare ad prophetas Israël
qui prophetant, et dices prophetantibus de corde suo: [Audite verbum Domini.
3 Hæc dicit Dominus Deus: Væ prophetis
insipientibus, qui sequuntur spiritum suum, et nihil vident !
4 Quasi vulpes in desertis prophetæ tui, Israël,
erant.
5 Non ascendistis ex adverso, neque
opposuistis murum pro domo Israël, ut staretis in prælio in die Domini.
6 Vident vana, et divinant mendacium,
dicentes: Ait Dominus, cum Dominus non miserit eos: et perseveraverunt confirmare sermonem.

7 Numquid non visionem cassam vidistis, et
divinationem mendacem locuti estis, et dicitis:
Ait Dominus, cum ego non sim locutus?
8 Propterea hæc dicit Dominus Deus: Quia
locuti estis vana, et vidistis mendacium, ideo ecce
ego ad vos, dicit Dominus Deus.
9 Et erit manus mea super prophetas qui vident
vana, et divinant mendacium: in consilio populi
mei non erunt, et in scriptura domus Israël non
scribentur, nec in terram Israël ingredientur, et
scietis quia ego Dominus Deus:
10 eo quod deceperint populum meum,
dicentes: Pax, et non est pax: et ipse ædificabat
parietem, illi autem liniebant eum luto absque
paleis.
11 Dic ad eos qui liniunt absque temperatura,
quod casurus sit: erit enim imber inundans, et
dabo lapides prægrandes desuper irruentes, et
ventum procellæ dissipantem.
12 Siquidem ecce cecidit paries: numquid non
dicetur vobis: Ubi est litura quam linistis?
13 Propterea hæc dicit Dominus Deus: Et
erumpere faciam spiritum tempestatum in
indignatione mea, et imber inundans in furore
meo erit, et lapides grandes in ira in
consumptionem.
14 Et destruam parietem quem linistis absque
temperamento, et adæquabo eum terræ, et
revelabitur fundamentum ejus: et cadet, et
consumetur in medio ejus, et scietis quia ego sum
Dominus.
15 Et complebo indignationem meam in
pariete, et in his qui liniunt eum absque

temperamento: dicamque vobis: Non est paries, et non sunt qui liniunt eum:

16 prophetæ Israël, qui prophetant ad Jerusalem, et vident ei visionem pacis, et non est pax, ait Dominus Deus.]

17 Et tu, fili hominis, pone faciem tuam contra filias populi tui quæ prophetant de corde suo: et vaticinare super eas,

18 et dic: [Hæc dicit Dominus Deus: Væ quæ consuunt pulvillos sub omni cubito manus, et faciunt cervicalia sub capite universæ ætatis ad capiendas animas: et cum caperent animas populi mei, vivificabant animas eorum !

19 Et violabant me ad populum meum propter pugillum hordei, et fragmen panis, ut interficerent animas quæ non moriuntur, et vivificarent animas quæ non vivunt, mentientes populo meo credenti mendaciis.

20 Propter hoc hæc dicit Dominus Deus: Ecce ego ad pulvillos vestros, quibus vos capitis animas volantes: et dirumpam eos de brachiis vestris, et dimittam animas quas vos capitis, animas ad volandum.

21 Et dirumpam cervicalia vestra, et liberabo populum meum de manu vestra, neque erunt ultra in manibus vestris ad prædandum: et scietis quia ego Dominus.

22 Pro eo quod mœrere fecistis cor justi mendaciter, quem ego non contristavi, et confortastis manus impii, ut non reverteretur a via sua mala, et viveret:

23 propterea vana non videbitis, et divinationes non divinabitis amplius, et eruam populum

meum de manu vestra: et scietis quia ego Dominus.]

14

1 Et venerunt ad me viri seniorum Israël, et sederunt coram me.
2 Et factus est sermo Domini ad me, dicens:
3 Fili hominis, viri isti posuerunt immunditias suas in cordibus suis, et scandalum iniquitatis suæ statuerunt contra faciem suam: numquid interrogatus respondebo eis?
4 Propter hoc loquere eis, et dices ad eos: Hæc dicit Dominus Deus: Homo, homo de domo Israël, qui posuerit immunditias suas in corde suo, et scandalum iniquitatis suæ statuerit contra faciem suam, et venerit ad prophetam interrogans per eum me: ego Dominus respondebo ei in multitudine immunditiarum suarum,
5 ut capiatur domus Israël in corde suo, quo recesserunt a me in cunctis idolis suis.
6 Propterea dic ad domum Israël: Hæc dicit Dominus Deus: Convertimini, et recedite ab idolis vestris, et ab universis contaminationibus vestris avertite facies vestras.
7 Quia homo, homo de domo Israël, et de proselytis quicumque advena fuerit in Israël, si alienatus fuerit a me, et posuerit idola sua in corde suo, et scandalum iniquitatis suæ statuerit contra faciem suam, et venerit ad prophetam ut interroget per eum me: ego Dominus respondebo ei per me:
8 et ponam faciem meam super hominem illum, et faciam eum in exemplum et in

proverbium, et disperdam eum de medio populi
mei: et scietis quia ego Dominus.
9 Et propheta cum erraverit, et locutus fuerit
verbum, ego Dominus decepi prophetam illum,
et extendam manum meam super illum, et
delebo eum de medio populi mei Israël.
10 Et portabunt iniquitatem suam: juxta
iniquitatem interrogantis, sic iniquitas prophetæ
erit:
11 ut non erret ultra domus Israël a me, neque
polluatur in universis prævaricationibus suis: sed
sint mihi in populum, et ego sim eis in Deum, ait
Dominus exercituum.
12 Et factus est sermo Domini ad me, dicens:
13 [Fili hominis, terra cum peccaverit mihi, ut
prævaricetur prævaricans, extendam manum
meam super eam, et conteram virgam panis ejus,
et immittam in eam famem, et interficiam de ea
hominem et jumentum.
14 Et si fuerint tres viri isti in medio ejus, Noë,
Daniel, et Job, ipsi justitia sua liberabunt animas
suas, ait Dominus exercituum.
15 Quod si et bestias pessimas induxero super
terram ut vastem eam, et fuerit invia, eo quod
non sit pertransiens propter bestias:
16 tres viri isti si fuerint in ea, vivo ego, dicit
Dominus Deus, quia nec filios nec filias
liberabunt, sed ipsi soli liberabuntur, terra autem
desolabitur.
17 Vel si gladium induxero super terram illam,
et dixero gladio: Transi per terram: et
interfecero de ea hominem et jumentum,
18 et tres viri isti fuerint in medio ejus: vivo ego,

dicit Dominus Deus, non liberabunt filios neque
filias, sed ipsi soli liberabuntur.
19 Si autem et pestilentiam immisero super
terram illam, et effudero indignationem meam
super eam in sanguine, ut auferam ex ea
hominem et jumentum,
20 et Noë, et Daniel, et Job fuerint in medio ejus:
vivo ego, dicit Dominus Deus, quia filium et
filiam non liberabunt, sed ipsi justitia sua
liberabunt animas suas.
21 Quoniam hæc dicit Dominus Deus: Quod etsi
quatuor judicia mea pessima, gladium, et famem,
ac bestias malas, et pestilentiam, immisero in
Jerusalem, ut interficiam de ea hominem et
pecus,
22 tamen relinquetur in ea salvatio educentium
filios et filias: ecce ipsi ingredientur ad vos, et
videbitis viam eorum et adinventiones eorum, et
consolabimini super malo quod induxi in
Jerusalem, in omnibus quæ importavi super eam.
23 Et consolabuntur vos, cum videritis viam
eorum et adinventiones eorum: et cognoscetis
quod non frustra fecerim omnia quæ feci in ea,
ait Dominus Deus.]

15

1 Et factus est sermo Domini ad me, dicens:
2 [Fili hominis, quid fiet de ligno vitis, ex
omnibus lignis nemorum quæ sunt inter ligna
silvarum?
3 numquid tolletur de ea lignum ut fiat opus,
aut fabricabitur de ea paxillus ut dependeat in eo
quodcumque vas?

4 Ecce igni datum est in escam: utramque
partem ejus consumpsit ignis, et medietas ejus
redacta est in favillam: numquid utile erit ad
opus?
5 Etiam cum esset integrum, non erat aptum ad
opus: quanto magis cum illud ignis devoraverit
et combusserit, nihil ex eo fiet operis?
6 Propterea hæc dicit Dominus Deus: Quomodo
lignum vitis inter ligna silvarum, quod dedi igni
ad devorandum, sic tradam habitatores
Jerusalem.
7 Et ponam faciem meam in eos: de igne
egredientur, et ignis consumet eos: et scietis quia
ego Dominus, cum posuero faciem meam in eos,
8 et dedero terram inviam et desolatam, eo
quod prævaricatores extiterint, dicit Dominus
Deus.]

16

1 Et factus est sermo Domini ad me, dicens:
2 Fili hominis, notas fac Jerusalem
abominationes suas,
3 et dices: Hæc dicit Dominus Deus Jerusalem:
Radix tua et generatio tua de terra Chanaan:
pater tuus Amorrhæus, et mater tua Cethæa.
4 Et quando nata es, in die ortus tui non est
præcisus umbilicus tuus, et aqua non es lota in
salutem, nec sale salita, nec involuta pannis.
5 Non pepercit super te oculus, ut faceret tibi
unum de his, misertus tui: sed projecta es super
faciem terræ in abjectione animæ tuæ in die qua
nata es.

6 Transiens autem per te, vidi te conculcari in
sanguine tuo: et dixi tibi cum esses in sanguine
tuo: Vive, dixi, inquam, tibi: in sanguine tuo vive.
7 Multiplicatam quasi germen agri dedi te: et
multiplicata es, et grandis effecta, et ingressa es,
et pervenisti ad mundum muliebrem: ubera tua
intumuerunt, et pilus tuus germinavit: et eras
nuda, et confusione plena.
8 Et transivi per te, et vidi te: et ecce tempus
tuum, tempus amantium: et expandi amictum
meum super te, et operui ignominiam tuam: et
juravi tibi, et ingressus sum pactum tecum, ait
Dominus Deus, et facta es mihi.
9 Et lavi te aqua, et emundavi sanguinem tuum
ex te, et unxi te oleo.
10 Et vestivi te discoloribus, et calceavi te
janthino, et cinxi te bysso, et indui te subtilibus:
11 et ornavi te ornamento, et dedi armillas in
manibus tuis, et torquem circa collum tuum:
12 et dedi inaurem super os tuum, et circulos
auribus tuis, et coronam decoris in capite tuo.
13 Et ornata es auro et argento, et vestita es
bysso et polymito et multicoloribus: similam, et
mel, et oleum comedisti: et decora facta es
vehementer nimis, et profecisti in regnum.
14 Et egressum est nomen tuum in gentes
propter speciem tuam, quia perfecta eras in
decore meo quem posueram super te, dicit
Dominus Deus.
15 Et habens fiduciam in pulchritudine tua,
fornicata es in nomine tuo: et exposuisti
fornicationem tuam omni transeunti, ut ejus
fieres.

16 Et sumens de vestimentis tuis, fecisti tibi
excelsa hinc inde consuta, et fornicata es super
eis sicut non est factum, neque futurum est.
17 Et tulisti vasa decoris tui de auro meo atque
argento meo, quæ dedi tibi, et fecisti tibi
imagines masculinas, et fornicata es in eis.
18 Et sumpsisti vestimenta tua multicoloria, et
operuisti illas, et oleum meum et thymiama
meum posuisti coram eis.
19 Et panem meum quem dedi tibi, similam, et
oleum, et mel, quibus enutrivi te, posuisti in
conspectu eorum in odorem suavitatis: et factum
est, ait Dominus Deus.
20 Et tulisti filios tuos et filias tuas quas
generasti mihi, et immolasti eis ad devorandum.
Numquid parva est fornicatio tua?
21 Immolasti filios meos, et dedisti, illos
consecrans, eis.
22 Et post omnes abominationes tuas et
fornicationes, non es recordata dierum
adolescentiæ tuæ, quando eras nuda et
confusione plena, conculcata in sanguine tuo.
23 Et accidit post omnem malitiam tuam (væ,
væ tibi ! ait Dominus Deus),
24 et ædificasti tibi lupanar, et fecisti tibi
prostibulum in cunctis plateis.
25 Ad omne caput viæ ædificasti signum
prostitutionis tuæ, et abominabilem fecisti
decorem tuum: et divisisti pedes tuos omni
transeunti, et multiplicasti fornicationes tuas:
26 et fornicata es cum filiis Ægypti, vicinis tuis,
magnarum carnium: et multiplicasti
fornicationem tuam ad irritandum me.

27 Ecce ego extendam manum meam super te,
et auferam justificationem tuam, et dabo te in
animas odientium te filiarum Palæstinarum, quæ
erubescunt in via tua scelerata.
28 Et fornicata es in filiis Assyriorum eo quod
necdum fueris expleta: et postquam fornicata es,
nec sic es satiata:
29 et multiplicasti fornicationem tuam in terra
Chanaan cum Chaldæis, et nec sic satiata es.
30 In quo mundabo cor tuum, ait Dominus
Deus, cum facias omnia hæc opera mulieris
meretricis et procacis?
31 Quia fabricasti lupanar tuum in capite omnis
viæ, et excelsum tuum fecisti in omni platea: nec
facta es quasi meretrix fastidio augens pretium,
32 sed quasi mulier adultera, quæ super virum
suum inducit alienos.
33 Omnibus meretricibus dantur mercedes: tu
autem dedisti mercedes cunctis amatoribus tuis,
et dona donabas eis, ut intrarent ad te undique
ad fornicandum tecum.
34 Factumque est in te contra consuetudinem
mulierum in fornicationibus tuis, et post te non
erit fornicatio: in eo enim quod dedisti mercedes,
et mercedes non accepisti, factum est in te
contrarium.
35 Propterea, meretrix, audi verbum Domini.
36 Hæc dicit Dominus Deus: Quia effusum est
æs tuum et revelata est ignominia tua in
fornicationibus tuis super amatores tuos, et
super idola abominationum tuarum, in sanguine
filiorum tuorum quos dedisti eis,
37 ecce ego congregabo omnes amatores tuos
quibus commista es, et omnes quos dilexisti, cum

universis quos oderas: et congregabo eos super
te undique, et nudabo ignominiam tuam coram
eis, et videbunt omnem turpitudinem tuam.
38 Et judicabo te judiciis adulterarum, et
effundentium sanguinem: et dabo te in
sanguinem furoris et zeli.
39 Et dabo te in manus eorum, et destruent
lupanar tuum, et demolientur prostibulum
tuum: et denudabunt te vestimentis tuis, et
auferent vasa decoris tui, et derelinquent te
nudam, plenamque ignominia:
40 et adducent super te multitudinem, et
lapidabunt te lapidibus, et trucidabunt te gladiis
suis:
41 et comburent domos tuas igni, et facient in te
judicia in oculis mulierum plurimarum. Et
desines fornicari, et mercedes ultra non dabis:
42 et requiescet indignatio mea in te, et
auferetur zelus meus a te: et quiescam, nec
irascar amplius.
43 Eo quod non fueris recordata dierum
adolescentiæ tuæ, et provocasti me in omnibus
his, quapropter et ego vias tuas in capite tuo dedi,
ait Dominus Deus, et non feci juxta scelera tua in
omnibus abominationibus tuis.
44 Ecce omnis qui dicit vulgo proverbium, in te
assumet illud, dicens: Sicut mater, ita et filia ejus.
45 Filia matris tuæ es tu, quæ projecit virum
suum et filios suos: et soror sororum tuarum es
tu, quæ projecerunt viros suos et filios suos:
mater vestra Cethæa, et pater vester Amorrhæus.
46 Et soror tua major, Samaria, ipsa et filiæ ejus,
quæ habitant ad sinistram tuam: soror autem

tua minor te, quæ habitat a dextris tuis, Sodoma,
et filiæ ejus.
47 Sed nec in viis earum ambulasti, neque
secundum scelera earum fecisti pauxillum
minus: pene sceleratiora fecisti illis in omnibus
viis tuis.
48 Vivo ego, dicit Dominus Deus, quia non fecit
Sodoma soror tua, ipsa et filiæ ejus, sicut fecisti
tu et filiæ tuæ.
49 Ecce hæc fuit iniquitas Sodomæ sororis tuæ:
superbia, saturitas panis et abundantia, et otium
ipsius et filiarum ejus: et manum egeno et
pauperi non porrigebant:
50 et elevatæ sunt, et fecerunt abominationes
coram me: et abstuli eas sicut vidisti.
51 Et Samaria dimidium peccatorum tuorum
non peccavit: sed vicisti eas sceleribus tuis, et
justificasti sorores tuas in omnibus
abominationibus tuis quas operata es.
52 Ergo et tu porta confusionem tuam, quæ
vicisti sorores tuas peccatis tuis, sceleratius
agens ab eis: justificatæ sunt enim a te: ergo et tu
confundere, et porta ignominiam tuam, quæ
justificasti sorores tuas.
53 Et convertam restituens eas conversione
Sodomorum cum filiabus suis, et conversione
Samariæ et filiarum ejus, et convertam
reversionem tuam in medio earum,
54 ut portes ignominiam tuam, et confundaris
in omnibus quæ fecisti consolans eas.
55 Et soror tua Sodoma et filiæ ejus revertentur
ad antiquitatem suam, et Samaria et filiæ ejus
revertentur ad antiquitatem suam, et tu et filiæ

tuæ revertemini ad antiquitatem vestram.
56 Non fuit autem Sodoma soror tua audita in
ore tuo in die superbiæ tuæ,
57 antequam revelaretur malitia tua, sicut hoc
tempore in opprobrium filiarum Syriæ, et
cunctarum in circuitu tuo filiarum Palæstinarum
quæ ambiunt te per gyrum.
58 Scelus tuum et ignominiam tuam tu portasti,
ait Dominus Deus.
59 Quia hæc dicit Dominus Deus: Et faciam tibi
sicut despexisti juramentum, ut irritum faceres
pactum:
60 et recordabor ego pacti mei tecum in diebus
adolescentiæ tuæ, et suscitabo tibi pactum
sempiternum.
61 Et recordaberis viarum tuarum, et
confunderis, cum receperis sorores tuas te
majores cum minoribus tuis: et dabo eas tibi in
filias, sed non ex pacto tuo.
62 Et suscitabo ego pactum meum tecum, et
scies quia ego Dominus:
63 ut recorderis, et confundaris, et non sit tibi
ultra aperire os præ confusione tua, cum
placatus tibi fuero in omnibus quæ fecisti, ait
Dominus Deus.

17

1 Et factum est verbum Domini ad me, dicens:
2 Fili hominis, propone ænigma, et narra
parabolam ad domum Israël,
3 et dices: Hæc dicit Dominus Deus: Aquila
grandis magnarum alarum, longo membrorum
ductu, plena plumis et varietate, venit ad
Libanum, et tulit medullam cedri.

4 Summitatem frondium ejus avulsit, et
transportavit eam in terram Chanaan: in urbe
negotiatorum posuit illam.
5 Et tulit de semine terræ, et posuit illud in terra
pro semine, ut firmaret radicem super aquas
multas: in superficie posuit illud.
6 Cumque germinasset, crevit in vineam
latiorem, humili statura, respicientibus ramis
ejus ad eam, et radices ejus sub illa erant: facta
est ergo vinea, et fructificavit in palmites, et
emisit propagines.
7 Et facta est aquila altera grandis, magnis alis,
multisque plumis: et ecce vinea ista quasi
mittens radices suas ad eam, palmites suos
extendit ad illam, ut irrigaret eam de areolis
germinis sui.
8 In terra bona super aquas multas plantata est,
ut faciat frondes, et portet fructum, ut sit in
vineam grandem.
9 Dic: Hæc dicit Dominus Deus: Ergone
prosperabitur? nonne radices ejus evellet, et
fructus ejus distringet, et siccabit omnes palmites
germinis ejus, et arescet, et non in brachio
grandi, neque in populo multo, ut evelleret eam
radicitus?
10 Ecce plantata est: ergone prosperabitur?
nonne, cum tetigerit eam ventus urens,
siccabitur, et in areis germinis sui arescet?
11 Et factum est verbum Domini ad me, dicens:
12 Dic ad domum exasperantem: Nescitis quid
ista significent? Dic: Ecce venit rex Babylonis in
Jerusalem, et assumet regem et principes ejus, et
adducet eos ad semetipsum in Babylonem.

13 Et tollet de semine regni, ferietque cum eo
fœdus, et ab eo accipiet jusjurandum. Sed et
fortes terræ tollet,
14 ut sit regnum humile, et non elevetur, sed
custodiat pactum ejus, et servet illud.
15 Qui recedens ab eo misit nuntios ad Ægyptum,
ut daret sibi equos et populum multum: numquid
prosperabitur, vel consequetur salutem, qui fecit
hæc? et qui dissolvit pactum, numquid effugiet?
16 Vivo ego, dicit Dominus Deus, quoniam in
loco regis qui constituit eum regem, cujus fecit
irritum juramentum, et solvit pactum quod
habebat cum eo, in medio Babylonis morietur.
17 Et non in exercitu grandi, neque in populo
multo, faciet contra eum Pharao prælium: in jactu
aggeris, et in exstructione vallorum, ut interficiat
animas multas.
18 Spreverat enim juramentum, ut solveret
fœdus, et ecce dedit manum suam: et cum omnia
hæc fecerit, non effugiet.
19 Propterea hæc dicit Dominus Deus: Vivo ego,
quoniam juramentum quod sprevit, et fœdus
quod prævaricatus est, ponam in caput ejus.
20 Et expandam super eum rete meum, et
comprehendetur in sagena mea: et adducam
eum in Babylonem, et judicabo eum ibi in
prævaricatione qua despexit me.
21 Et omnes profugi ejus, cum universo agmine
suo, gladio cadent: residui autem in omnem
ventum dispergentur: et scietis quia ego
Dominus locutus sum.
22 Hæc dicit Dominus Deus: Et sumam ego de
medulla cedri sublimis, et ponam: de vertice

ramorum ejus tenerum distringam, et plantabo
super montem excelsum et eminentem.
23 In monte sublimi Israël plantabo illud, et
erumpet in germen, et faciet fructum, et erit in
cedrum magnam: et habitabunt sub ea omnes
volucres, et universum volatile sub umbra
frondium ejus nidificabit:
24 et scient omnia ligna regionis quia ego
Dominus humiliavi lignum sublime, et exaltavi
lignum humile; et siccavi lignum viride, et
frondere feci lignum aridum. Ego Dominus
locutus sum, et feci.

18

1 Et factus est sermo Domini ad me, dicens:
2 Quid est quod inter vos parabolam vertitis in
proverbium istud in terra Israël, dicentes: Patres
comederunt uvam acerbam, et dentes filiorum
obstupescunt?
3 Vivo ego, dicit Dominus Deus, si erit ultra
vobis parabola hæc in proverbium in Israël.
4 Ecce omnes animæ meæ sunt: ut anima
patris, ita et anima filii mea est: anima quæ
peccaverit, ipsa morietur.
5 Et vir si fuerit justus, et fecerit judicium et
justitiam,
6 in montibus non comederit, et oculos suos
non levaverit ad idola domus Israël: et uxorem
proximi sui non violaverit, et ad mulierem
menstruatam non accesserit:
7 et hominem non contristaverit, pignus
debitori reddiderit, per vim nihil rapuerit:
panem suum esurienti dederit, et nudum
operuerit vestimento:

8 ad usuram non commodaverit, et amplius non acceperit: ab iniquitate averterit manum suam, et judicium verum fecerit inter virum et virum:
9 in præceptis meis ambulaverit, et judicia mea custodierit, ut faciat veritatem: hic justus est; vita vivet, ait Dominus Deus.
10 Quod si genuerit filium latronem, effundentem sanguinem, et fecerit unum de istis:
11 et hæc quidem omnia non facientem, sed in montibus comedentem, et uxorem proximi sui polluentem:
12 egenum et pauperem contristantem, rapientem rapinas, pignus non reddentem, et ad idola levantem oculos suos, abominationem facientem:
13 ad usuram dantem, et amplius accipientem: numquid vivet? Non vivet: cum universa hæc detestanda fecerit, morte morietur; sanguis ejus in ipso erit.
14 Quod si genuerit filium, qui videns omnia peccata patris sui quæ fecit, timuerit, et non fecerit simile eis:
15 super montes non comederit, et oculos suos non levaverit ad idola domus Israël, et uxorem proximi sui non violaverit:
16 et virum non contristaverit, pignus non retinuerit, et rapinam non rapuerit: panem suum esurienti dederit, et nudum operuerit vestimento:
17 a pauperis injuria averterit manum suam, usuram et superabundantiam non acceperit, judicia mea fecerit, in præceptis meis

ambulaverit: hic non morietur in iniquitate
patris sui, sed vita vivet.
18 Pater ejus, quia calumniatus est, et vim fecit
fratri, et malum operatus est in medio populi sui,
ecce mortuus est in iniquitate sua.
19 Et dicitis: Quare non portavit filius
iniquitatem patris? Videlicet quia filius judicium
et justitiam operatus est, omnia præcepta mea
custodivit, et fecit illa, vivet vita.
20 Anima quæ peccaverit, ipsa morietur: filius
non portabit iniquitatem patris, et pater non
portabit iniquitatem filii: justitia justi super eum
erit, et impietas impii erit super eum.
21 Si autem impius egerit pœnitentiam ab
omnibus peccatis suis quæ operatus est, et
custodierit omnia præcepta mea, et fecerit
judicium et justitiam, vita vivet, et non morietur.
22 Omnium iniquitatum ejus quas operatus est,
non recordabor: in justitia sua quam operatus
est, vivet.
23 Numquid voluntatis meæ est mors impii,
dicit Dominus Deus, et non ut convertatur a viis
suis, et vivat?
24 Si autem averterit se justus a justitia sua, et
fecerit iniquitatem secundum omnes
abominationes quas operari solet impius,
numquid vivet? Omnes justitiæ ejus quas fecerat,
non recordabuntur: in prævaricatione qua
prævaricatus est, et in peccato suo quod peccavit,
in ipsis morietur.
25 Et dixistis: Non est æqua via Domini ! Audite
ergo, domus Israël: numquid via mea non est
æqua, et non magis viæ vestræ pravæ sunt?

26 Cum enim averterit se justus a justitia sua, et fecerit iniquitatem, morietur in eis: in injustitia quam operatus est morietur.
27 Et cum averterit se impius ab impietate sua quam operatus est, et fecerit judicium et justitiam, ipse animam suam vivificabit:
28 considerans enim, et avertens se ab omnibus iniquitatibus suis quas operatus est, vita vivet, et non morietur.
29 Et dicunt filii Israël: Non est æqua via Domini ! Numquid viæ meæ non sunt æquæ, domus Israël, et non magis viæ vestræ pravæ?
30 Idcirco unumquemque juxta vias suas judicabo, domus Israël, ait Dominus Deus. Convertimini, et agite pœnitentiam ab omnibus iniquitatibus vestris, et non erit vobis in ruinam iniquitas.
31 Projicite a vobis omnes prævaricationes vestras in quibus prævaricati estis, et facite vobis cor novum, et spiritum novum: et quare moriemini, domus Israël?
32 Quia nolo mortem morientis, dicit Dominus Deus: revertimini, et vivite.

19

1 Et tu assume planctum super principes Israël,
2 et dices: [Quare mater tua leæna inter leones cubavit? in medio leunculorum enutrivit catulos suos?
3 Et eduxit unum de leunculis suis, et leo factus est: et didicit capere prædam, hominemque comedere.

4 Et audierunt de eo gentes: et non absque vulneribus suis ceperunt eum, et adduxerunt eum in catenis in terram Ægypti.
5 Quæ cum vidisset quoniam infirmata est, et periit exspectatio ejus, tulit unum de leunculis suis; leonem constituit eum.
6 Qui incedebat inter leones, et factus est leo: et didicit prædam capere, et homines devorare:
7 didicit viduas facere, et civitates earum in desertum adducere: et desolata est terra et plenitudo ejus a voce rugitus illius.
8 Et convenerunt adversus eum gentes undique de provinciis, et expanderunt super eum rete suum: in vulneribus earum captus est,
9 et miserunt eum in caveam: in catenis adduxerunt eum ad regem Babylonis, miseruntque eum in carcerem, ne audiretur vox ejus ultra super montes Israël.
10 Mater tua quasi vinea in sanguine tuo super aquam plantata est: fructus ejus et frondes ejus creverunt ex aquis multis.
11 Et factæ sunt ei virgæ solidæ in sceptra dominantium, et exaltata est statura ejus inter frondes, et vidit altitudinem suam in multitudine palmitum suorum.
12 Et evulsa est in ira, in terramque projecta, et ventus urens siccavit fructum ejus: marcuerunt et arefactæ sunt virgæ roboris ejus: ignis comedit eam.
13 Et nunc transplantata est in desertum, in terra invia et sitienti.
14 Et egressus est ignis de virga ramorum ejus, qui fructum ejus comedit: et non fuit in ea virga fortis, sceptrum dominantium.] Planctus est, et

erit in planctum.

20

1 Et factum est in anno septimo, in quinto, in
decima mensis, venerunt viri de senioribus Israël
ut interrogarent Dominum, et sederunt coram
me.
2 Et factus est sermo Domini ad me, dicens:
3 Fili hominis, loquere senioribus Israël, et
dices ad eos: Hæc dicit Dominus Deus: Numquid
ad interrogandum me vos venistis? vivo ego quia
non respondebo vobis, ait Dominus Deus.
4 Si judicas eos, si judicas, fili hominis,
abominationes patrum eorum ostende eis.
5 Et dices ad eos: Hæc dicit Dominus Deus: In
die qua elegi Israël, et levavi manum meam pro
stirpe domus Jacob, et apparui eis in terra Ægypti,
et levavi manum meam pro eis, dicens: Ego
Dominus Deus vester:
6 in die illa levavi manum meam pro eis ut
educerem eos de terra Ægypti, in terram quam
provideram eis, fluentem lacte et melle, quæ est
egregia inter omnes terras.
7 Et dixi ad eos: Unusquisque offensiones
oculorum suorum abjiciat, et in idolis Ægypti
nolite pollui: ego Dominus Deus vester.
8 Et irritaverunt me, nolueruntque me audire:
unusquisque abominationes oculorum suorum
non projecit, nec idola Ægypti reliquerunt. Et dixi
ut effunderem indignationem meam super eos,
et implerem iram meam in eis, in medio terræ
Ægypti.
9 Et feci propter nomen meum, ut non
violaretur coram gentibus in quarum medio

erant, et inter quas apparui eis ut educerem eos
de terra Ægypti.
10 Ejeci ergo eos de terra Ægypti, et eduxi eos in
desertum.
11 Et dedi eis præcepta mea, et judicia mea
ostendi eis, quæ faciens homo vivet in eis.
12 Insuper et sabbata mea dedi eis, ut essent
signum inter me et eos, et scirent quia ego
Dominus sanctificans eos.
13 Et irritaverunt me domus Israël in deserto:
in præceptis meis non ambulaverunt, et judicia
mea projecerunt, quæ faciens homo vivet in eis,
et sabbata mea violaverunt vehementer. Dixi
ergo ut effunderem furorem meum super eos in
deserto, et consumerem eos:
14 et feci propter nomen meum, ne violaretur
coram gentibus de quibus ejeci eos in conspectu
earum.
15 Ego igitur levavi manum meam super eos in
deserto, ne inducerem eos in terram quam dedi
eis, fluentem lacte et melle, præcipuam terrarum
omnium:
16 quia judicia mea projecerunt, et in præceptis
meis non ambulaverunt, et sabbata mea
violaverunt: post idola enim cor eorum
gradiebatur.
17 Et pepercit oculus meus super eos, ut non
interficerem eos: nec consumpsi eos in deserto.
18 Dixi autem ad filios eorum in solitudine: In
præceptis patrum vestrorum nolite incedere, nec
judicia eorum custodiatis, nec in idolis eorum
polluamini.
19 Ego Dominus Deus vester: in præceptis meis
ambulate: judicia mea custodite, et facite ea,

20 et sabbata mea sanctificate, ut sint signum
inter me et vos, et sciatis quia ego sum Dominus
Deus vester.
21 Et exacerbaverunt me filii: in præceptis meis
non ambulaverunt, et judicia mea non
custodierunt ut facerent ea, quæ cum fecerit
homo, vivet in eis, et sabbata mea violaverunt. Et
comminatus sum ut effunderem furorem meum
super eos, et implerem iram meam in eis in
deserto.
22 Averti autem manum meam, et feci propter
nomen meum, ut non violaretur coram gentibus
de quibus ejeci eos in oculis earum.
23 Iterum levavi manum meam in eos in
solitudine, ut dispergerem illos in nationes, et
ventilarem in terras,
24 eo quod judicia mea non fecissent, et
præcepta mea reprobassent, et sabbata mea
violassent, et post idola patrum suorum fuissent
oculi eorum.
25 Ergo et ego dedi eis præcepta non bona, et
judicia in quibus non vivent.
26 Et pollui eos in muneribus suis, cum
offerrent omne quod aperit vulvam, propter
delicta sua: et scient quia ego Dominus.
27 Quam ob rem loquere ad domum Israël, fili
hominis, et dices ad eos: Hæc dicit Dominus
Deus: Adhuc et in hoc blasphemaverunt me
patres vestri, cum sprevissent me contemnentes,
28 et induxissem eos in terram super quam
levavi manum meam ut darem eis: viderunt
omnem collem excelsum, et omne lignum
nemorosum, et immolaverunt ibi victimas suas,
et dederunt ibi irritationem oblationis suæ, et

posuerunt ibi odorem suavitatis suæ, et
libaverunt libationes suas.
29 Et dixi ad eos: Quid est excelsum, ad quod
vos ingredimini? et vocatum est nomen ejus
Excelsum usque ad hanc diem.
30 Propterea dic ad domum Israël: Hæc dicit
Dominus Deus: Certe in via patrum vestrorum
vos polluimini, et post offendicula eorum vos
fornicamini:
31 et in oblatione donorum vestrorum, cum
traducitis filios vestros per ignem, vos polluimini
in omnibus idolis vestris usque hodie: et ego
respondebo vobis, domus Israël? Vivo ego, dicit
Dominus Deus, quia non respondebo vobis.
32 Neque cogitatio mentis vestræ fiet,
dicentium: Erimus sicut gentes et sicut
cognationes terræ, ut colamus ligna et lapides.
33 Vivo ego, dicit Dominus Deus, quoniam in
manu forti, et in brachio extento, et in furore
effuso, regnabo super vos.
34 Et educam vos de populis, et congregabo vos
de terris in quibus dispersi estis: in manu valida,
et in brachio extento, et in furore effuso, regnabo
super vos.
35 Et adducam vos in desertum populorum, et
judicabor vobiscum ibi facie ad faciem.
36 Sicut judicio contendi adversum patres
vestros in deserto terræ Ægypti, sic judicabo vos,
dicit Dominus Deus.
37 Et subjiciam vos sceptro meo, et inducam vos
in vinculis fœderis.
38 Et eligam de vobis transgressores et impios,
et de terra incolatus eorum educam eos, et in
terram Israël non ingredientur: et scietis quia

ego Dominus.
39 Et vos, domus Israël, hæc dicit Dominus
Deus: Singuli post idola vestra ambulate, et
servite eis. Quod si et in hoc non audieritis me, et
nomen meum sanctum pollueritis ultra in
muneribus vestris et in idolis vestris:
40 in monte sancto meo, in monte excelso Israël,
ait Dominus Deus, ibi serviet mihi omnis domus
Israël: omnes, inquam, in terra in qua placebunt
mihi: et ibi quæram primitias vestras, et initium
decimarum vestrarum, in omnibus
sanctificationibus vestris.
41 In odorem suavitatis suscipiam vos, cum
eduxero vos de populis, et congregavero vos de
terris in quas dispersi estis: et sanctificabor in
vobis in oculis nationum.
42 Et scietis quia ego Dominus, cum induxero
vos ad terram Israël, in terram pro qua levavi
manum meam ut darem eam patribus vestris.
43 Et recordabimini ibi viarum vestrarum, et
omnium scelerum vestrorum, quibus polluti
estis in eis: et displicebitis vobis in conspectu
vestro, in omnibus malitiis vestris quas fecistis.
44 Et scietis quia ego Dominus, cum benefecero
vobis propter nomen meum, et non secundum
vias vestras malas, neque secundum scelera
vestra pessima, domus Israël, ait Dominus Deus.
45 Et factus est sermo Domini ad me, dicens:
46 [Fili hominis, pone faciem tuam contra viam
austri, et stilla ad africum, et propheta ad saltum
agri meridiani.
47 Et dices saltui meridiano: Audi verbum
Domini: Hæc dicit Dominus Deus: Ecce ego
succendam in te ignem, et comburam in te omne

lignum viride, et omne lignum aridum: non
extinguetur flamma succensionis: et comburetur
in ea omnis facies ab austro usque ad aquilonem,
48 et videbit universa caro quia ego Dominus
succendi eam, nec extinguetur.]
49 Et dixi: A, a, a, Domine Deus: ipsi dicunt de
me: Numquid non per parabolas loquitur iste?

21

1 Et factus est sermo Domini ad me, dicens:
2 [Fili hominis, pone faciem tuam ad Jerusalem,
et stilla ad sanctuaria, et propheta contra
humum Israël.
3 Et dices terræ Israël: Hæc dicit Dominus Deus:
Ecce ego ad te, et ejiciam gladium meum de
vagina sua, et occidam in te justum et impium.
4 Pro eo autem quod occidi in te justum et
impium, idcirco egredietur gladius meus de
vagina sua ad omnem carnem, ab austro usque
ad aquilonem:
5 ut sciat omnis caro quia ego Dominus, eduxi
gladium meum de vagina sua irrevocabilem.
6 Et tu, fili hominis, ingemisce in contritione
lumborum, et in amaritudinibus ingemisce
coram eis.
7 Cumque dixerint ad te: Quare tu gemis? dices:
Pro auditu: quia venit, et tabescet omne cor, et
dissolventur universæ manus, et infirmabitur
omnis spiritus, et per cuncta genua fluent aquæ:
ecce venit, et fiet, ait Dominus Deus.]
8 Et factus est sermo Domini ad me, dicens:
9 Fili hominis, propheta, et dices: Hæc dicit
Dominus Deus: loquere: [Gladius, gladius
exacutus est, et limatus:

10 ut cædat victimas, exacutus est: ut splendeat,
limatus est: qui moves sceptrum filii mei,
succidisti omne lignum.
11 Et dedi eum ad levigandum, ut teneatur
manu: iste exacutus est gladius, et iste limatus
est, ut sit in manu interficientis.
12 Clama et ulula, fili hominis, quia hic factus
est in populo meo, hic in cunctis ducibus Israël
qui fugerant: gladio traditi sunt cum populo meo:
idcirco plaude super femur,
13 quia probatus est: et hoc, cum sceptrum
subverterit, et non erit, dicit Dominus Deus.
14 Tu ergo, fili hominis, propheta, et percute
manu ad manum: et duplicetur gladius, ac
triplicetur gladius interfectorum: hic est gladius
occisionis magnæ, qui obstupescere eos facit
15 et corde tabescere, et multiplicat ruinas. In
omnibus portis eorum dedi conturbationem
gladii acuti, et limati ad fulgendum, amicti ad
cædem.
16 Exacuere, vade ad dexteram sive ad
sinistram, quocumque faciei tuæ est appetitus.
17 Quin et ego plaudam manu ad manum, et
implebo indignationem meam: ego Dominus
locutus sum.]
18 Et factus est sermo Domini ad me, dicens:
19 Et tu, fili hominis, pone tibi duas vias, ut
veniat gladius regis Babylonis: de terra una
egredientur ambæ: et manu capiet conjecturam;
in capite viæ civitatis conjiciet.
20 Viam pones ut veniat gladius ad Rabbath
filiorum Ammon, et ad Judam in Jerusalem
munitissimam.

21 Stetit enim rex Babylonis in bivio, in capite
duarum viarum, divinationem quærens,
commiscens sagittas: interrogavit idola, exta
consuluit.
22 Ad dexteram ejus facta est divinatio super
Jerusalem, ut ponat arietes, ut aperiat os in cæde,
ut elevet vocem in ululatu, ut ponat arietes
contra portas, ut comportet aggerem, ut ædificet
munitiones.
23 Eritque quasi consulens frustra oraculum in
oculis eorum, et sabbatorum otium imitans: ipse
autem recordabitur iniquitatis ad capiendum.
24 Idcirco hæc dicit Dominus Deus: Pro eo quod
recordati estis iniquitatis vestræ, et revelastis
prævaricationes vestras, et apparuerunt peccata
vestra in omnibus cogitationibus vestris, pro eo,
inquam, quod recordati estis, manu capiemini.
25 Tu autem, profane, impie dux Israël, cujus
venit dies in tempore iniquitatis præfinita:
26 hæc dicit Dominus Deus: Aufer cidarim, tolle
coronam: nonne hæc est quæ humilem
sublevavit, et sublimem humiliavit?
27 Iniquitatem, iniquitatem, iniquitatem
ponam eam: et hoc non factum est, donec veniret
cujus est judicium, et tradam ei.
28 Et tu, fili hominis, propheta, et dic: Hæc dicit
Dominus Deus ad filios Ammon, et ad
opprobrium eorum: et dices: [Mucro, mucro,
evaginate ad occidendum: limate ut interficias et
fulgeas:
29 cum tibi viderentur vana, et divinarentur
mendacia, ut dareris super colla vulneratorum
impiorum, quorum venit dies in tempore

iniquitatis præfinita.
30 Revertere ad vaginam tuam, in loco in quo
creatus es: in terra nativitatis tuæ judicabo te.
31 Et effundam super te indignationem meam;
in igne furoris mei sufflabo in te: daboque te in
manus hominum insipientium, et fabricantium
interitum.
32 Igni eris cibus; sanguis tuus erit in medio
terræ; oblivioni traderis: quia ego Dominus
locutus sum.]

22

1 Et factum est verbum Domini ad me, dicens:
2 Et tu, fili hominis, nonne judicas, nonne
judicas civitatem sanguinum?
3 Et ostendes ei omnes abominationes suas, et
dices: Hæc dicit Dominus Deus: Civitas effundens
sanguinem in medio sui, ut veniat tempus ejus:
et quæ fecit idola contra semetipsam, ut
pollueretur.
4 In sanguine tuo, qui a te effusus est, deliquisti,
et in idolis tuis, quæ fecisti, polluta es: et
appropinquare fecisti dies tuos, et adduxisti
tempus annorum tuorum: propterea dedi te
opprobrium gentibus, et irrisionem universis
terris.
5 Quæ juxta sunt, et quæ procul a te,
triumphabunt de te, sordida, nobilis, grandis
interitu.
6 Ecce principes Israël singuli in brachio suo
fuerunt in te, ad effundendum sanguinem.
7 Patrem et matrem contumeliis affecerunt: in
te advenam calumniati sunt in medio tui:
pupillum et viduam contristaverunt apud te.

8 Sanctuaria mea sprevisti, et sabbata mea
polluisti.
9 Viri detractores fuerunt in te ad effundendum
sanguinem, et super montes comederunt in te:
scelus operati sunt in medio tui.
10 Verecundiora patris discooperuerunt in te;
immunditiam menstruatæ humiliaverunt in te:
11 et unusquisque in uxorem proximi sui
operatus est abominationem, et socer nurum
suam polluit nefarie: frater sororem suam, filiam
patris sui, oppressit in te.
12 Munera acceperunt apud te ad effundendum
sanguinem: usuram et superabundantiam
accepisti, et avare proximos tuos calumniabaris:
meique oblita es, ait Dominus Deus.
13 Ecce complosi manus meas super avaritiam
tuam quam fecisti, et super sanguinem qui
effusus est in medio tui.
14 Numquid sustinebit cor tuum, aut
prævalebunt manus tuæ, in diebus quos ego
faciam tibi? Ego Dominus locutus sum, et faciam.
15 Et dispergam te in nationes, et ventilabo te in
terras, et deficere faciam immunditiam tuam a te.
16 Et possidebo te in conspectu gentium: et
scies quia ego Dominus.
17 Et factum est verbum Domini ad me, dicens:
18 Fili hominis, versa est mihi domus Israël in
scoriam: omnes isti æs, et stannum, et ferrum, et
plumbum in medio fornacis: scoria argenti facti
sunt.
19 Propterea hæc dicit Dominus Deus: Eo quod
versi estis omnes in scoriam, propterea ecce ego
congregabo vos in medio Jerusalem,
20 congregatione argenti, et æris, et stanni, et

ferri, et plumbi, in medio fornacis, ut succendam
in ea ignem ad conflandum. Sic congregabo in
furore meo, et in ira mea: et requiescam, et
conflabo vos.
21 Et congregabo vos, et succendam vos in igne
furoris mei, et conflabimini in medio ejus.
22 Ut conflatur argentum in medio fornacis, sic
eritis in medio ejus: et scietis quia ego Dominus
cum effuderim indignationem meam super vos.
23 Et factum est verbum Domini ad me, dicens:
24 Fili hominis, dic ei: Tu es terra immunda, et
non compluta in die furoris.
25 Conjuratio prophetarum in medio ejus: sicut
leo rugiens, rapiensque prædam, animas
devoraverunt: opes et pretium acceperunt:
viduas ejus multiplicaverunt in medio illius.
26 Sacerdotes ejus contempserunt legem meam,
et polluerunt sanctuaria mea: inter sanctum et
profanum non habuerunt distantiam, et inter
pollutum et mundum non intellexerunt: et a
sabbatis meis averterunt oculos suos, et
coinquinabar in medio eorum.
27 Principes ejus in medio illius quasi lupi
rapientes prædam ad effundendum sanguinem, et
ad perdendas animas, et avare ad sectanda lucra.
28 Prophetæ autem ejus liniebant eos absque
temperamento, videntes vana, et divinantes eis
mendacium, dicentes: Hæc dicit Dominus Deus:
cum Dominus non sit locutus.
29 Populi terræ calumniabantur calumniam, et
rapiebant violenter: egenum et pauperem
affligebant, et advenam opprimebant calumnia
absque judicio.

30 Et quæsivi de eis virum qui interponeret
sepem, et staret oppositus contra me pro terra, ne
dissiparem eam: et non inveni.
31 Et effudi super eos indignationem meam; in
igne iræ meæ consumpsi eos: viam eorum in
caput eorum reddidi, ait Dominus Deus.

23

1 Et factus est sermo Domini ad me, dicens:
2 [Fili hominis, duæ mulieres filiæ matris unius
fuerunt:
3 et fornicatæ sunt in Ægypto, in adolescentia
sua fornicatæ sunt: ibi subacta sunt ubera
earum, et fractæ sunt mammæ pubertatis earum.
4 Nomina autem earum, Oolla major, et Ooliba
soror ejus minor: et habui eas, et pepererunt
filios et filias. Porro earum nomina, Samaria
Oolla, et Jerusalem Ooliba.
5 Fornicata est igitur super me Oolla, et
insanivit in amatores suos, in Assyrios
propinquantes,
6 vestitos hyacintho, principes et magistratus,
juvenes cupidinis, universos equites, ascensores
equorum.
7 Et dedit fornicationes suas super eos electos,
filios Assyriorum universos: et in omnibus in
quos insanivit, in immunditiis eorum polluta est.
8 Insuper et fornicationes suas, quas habuerat
in Ægypto, non reliquit: nam et illi dormierunt
cum ea in adolescentia ejus, et illi confregerunt
ubera pubertatis ejus, et effuderunt
fornicationem suam super eam.

9 Propterea tradidi eam in manus amatorum
suorum, in manus filiorum Assur, super quorum
insanivit libidine.
10 Ipsi discooperuerunt ignominiam ejus, filios
et filias ejus tulerunt, et ipsam occiderunt gladio:
et factæ sunt famosæ mulieres, et judicia
perpetraverunt in ea.
11 Quod cum vidisset soror ejus Ooliba, plus
quam illa insanivit libidine, et fornicationem
suam super fornicationem sororis suæ:
12 ad filios Assyriorum præbuit impudenter,
ducibus et magistratibus ad se venientibus,
indutis veste varia, equitibus qui vectabantur
equis, et adolescentibus forma cunctis egregia.
13 Et vidi quod polluta esset via una ambarum.
14 Et auxit fornicationes suas: cumque vidisset
viros depictos in pariete, imagines Chaldæorum
expressas coloribus,
15 et accinctos balteis renes, et tiaras tinctas in
capitibus eorum, formam ducum omnium,
similitudinem filiorum Babylonis, terræque
Chaldæorum, in qua orti sunt,
16 insanivit super eos concupiscentia oculorum
suorum, et misit nuntios ad eos in Chaldæam.
17 Cumque venissent ad eam filii Babylonis ad
cubile mammarum, polluerunt eam stupris suis:
et polluta est ab eis, et saturata est anima ejus ab
illis.
18 Denudavit quoque fornicationes suas, et
discooperuit ignominiam suam: et recessit
anima mea ab ea, sicut recesserat anima mea a
sorore ejus:
19 multiplicavit enim fornicationes suas,

recordans dies adolescentiæ suæ, quibus
fornicata est in terra Ægypti.
20 Et insanivit libidine super concubitum
eorum, quorum carnes sunt ut carnes asinorum,
et sicut fluxus equorum fluxus eorum.
21 Et visitasti scelus adolescentiæ tuæ, quando
subacta sunt in Ægypto ubera tua, et confractæ
sunt mammæ pubertatis tuæ.]
22 [Propterea, Ooliba, hæc dicit Dominus Deus:
Ecce ego suscitabo omnes amatores tuos contra
te, de quibus satiata est anima tua, et congregabo
eos adversum te in circuitu:
23 filios Babylonis, et universos Chaldæos,
nobiles, tyrannosque, et principes, omnes filios
Assyriorum, juvenes forma egregia, duces et
magistratus universos, principes principum, et
nominatos ascensores equorum:
24 et venient super te instructi curru et rota,
multitudo populorum: lorica, et clypeo, et galea
armabuntur contra te undique: et dabo coram
eis judicium, et judicabunt te judiciis suis.
25 Et ponam zelum meum in te, quem exercent
tecum in furore: nasum tuum et aures tuas
præcident, et quæ remanserint, gladio concident.
Ipsi filios tuos et filias tuas capient, et
novissimum tuum devorabitur igni:
26 et denudabunt te vestimentis tuis, et tollent
vasa gloriæ tuæ.
27 Et requiescere faciam scelus tuum de te, et
fornicationem tuam de terra Ægypti: nec levabis
oculos tuos ad eos, et Ægypti non recordaberis
amplius.]
28 [Quia hæc dicit Dominus Deus: Ecce ego

tradam te in manus eorum quos odisti, in manus
de quibus satiata est anima tua.
29 Et agent tecum in odio, et tollent omnes
labores tuos, et dimittent te nudam et ignominia
plenam: et revelabitur ignominia fornicationum
tuarum, scelus tuum, et fornicationes tuæ.
30 Fecerunt hæc tibi, quia fornicata es post
gentes inter quas polluta es in idolis earum.
31 In via sororis tuæ ambulasti, et dabo calicem
ejus in manu tua.
32 Hæc dicit Dominus Deus: Calicem sororis
tuæ bibes profundum et latum: eris in derisum et
in subsannationem quæ est capacissima.
33 Ebrietate et dolore repleberis: calice mœroris
et tristitiæ, calice sororis tuæ Samariæ.
34 Et bibes illum, et epotabis usque ad fæces: et
fragmenta ejus devorabis, et ubera tua lacerabis,
quia ego locutus sum, ait Dominus Deus.
35 Propterea hæc dicit Dominus Deus: Quia
oblita es mei, et projecisti me post corpus tuum,
tu quoque porta scelus tuum et fornicationes
tuas.]
36 Et ait Dominus ad me, dicens: [Fili hominis,
numquid judicas Oollam et Oolibam, et
annuntias eis scelera earum?
37 Quia adulteratæ sunt, et sanguis in manibus
earum, et cum idolis suis fornicatæ sunt: insuper
et filios suos quos genuerunt mihi, obtulerunt eis
ad devorandum.
38 Sed et hoc fecerunt mihi: polluerunt
sanctuarium meum in die illa, et sabbata mea
profanaverunt.
39 Cumque immolarent filios suos idolis suis, et

ingrederentur sanctuarium meum in die illa ut
polluerent illud, etiam hæc fecerunt in medio
domus meæ.
40 Miserunt ad viros venientes de longe, ad
quos nuntium miserant: itaque ecce venerunt
quibus te lavisti, et circumlinisti stibio oculos
tuos, et ornata es mundo muliebri.
41 Sedisti in lecto pulcherrimo, et mensa ornata
est ante te: thymiama meum et unguentum
meum posuisti super eam.
42 Et vox multitudinis exsultantis erat in ea: et
in viris, qui de multitudine hominum
adducebantur, et veniebant de deserto,
posuerunt armillas in manibus eorum, et
coronas speciosas in capitibus eorum.
43 Et dixi ei, quæ attrita est in adulteriis: Nunc
fornicabitur in fornicatione sua etiam hæc.
44 Et ingressi sunt ad eam quasi ad mulierem
meretricem: sic ingrediebantur ad Oollam et
Oolibam, mulieres nefarias.
45 Viri ergo justi sunt: hi judicabunt eas judicio
adulterarum, et judicio effundentium
sanguinem: quia adulteræ sunt, et sanguis in
manibus earum.
46 Hæc enim dicit Dominus Deus: Adduc ad eas
multitudinem, et trade eas in tumultum et in
rapinam.
47 Et lapidentur lapidibus populorum, et
confodiantur gladiis eorum: filios et filias earum
interficient, et domos earum igne succendent.
48 Et auferam scelus de terra, et discent omnes
mulieres ne faciant secundum scelus earum.
49 Et dabunt scelus vestrum super vos, et
peccata idolorum vestrorum portabitis: et scietis

quia ego Dominus Deus.]

24

1 Et factum est verbum Domini ad me in anno
nono, in mense decimo, decima die mensis,
dicens:
2 Fili hominis, scribe tibi nomen diei hujus, in
qua confirmatus est rex Babylonis adversum
Jerusalem hodie.
3 Et dices per proverbium ad domum
irritatricem parabolam, et loqueris ad eos: Hæc
dicit Dominus Deus: Pone ollam; pone, inquam,
et mitte in eam aquam.
4 Congere frusta ejus in eam, omnem partem
bonam, femur et armum, electa et ossibus plena.
5 Pinguissimum pecus assume, compone
quoque strues ossium sub ea: efferbuit coctio
ejus, et discocta sunt ossa illius in medio ejus.
6 Propterea hæc dicit Dominus Deus: Væ
civitati sanguinum, ollæ cujus rubigo in ea est, et
rubigo ejus non exivit de ea ! per partes et per
partes suas ejice eam: non cecidit super eam sors.
7 Sanguis enim ejus in medio ejus est; super
limpidissimam petram effudit illum: non effudit
illum super terram, ut possit operiri pulvere.
8 Ut superinducerem indignationem meam, et
vindicta ulciscerer, dedi sanguinem ejus super
petram limpidissimam, ne operiretur.
9 Propterea hæc dicit Dominus Deus: Væ civitati
sanguinum, cujus ego grandem faciam pyram !
10 Congere ossa, quæ igne succendam:
consumentur carnes, et coquetur universa
compositio, et ossa tabescent.

11 Pone quoque eam super prunas vacuam, ut
incalescat, et liquefiat æs ejus, et confletur in
medio ejus inquinamentum ejus, et consumatur
rubigo ejus.
12 Multo labore sudatum est, et non exivit de ea
nimia rubigo ejus, neque per ignem.
13 Immunditia tua execrabilis, quia mundare te
volui, et non es mundata a sordibus tuis: sed nec
mundaberis prius, donec quiescere faciam
indignationem meam in te.
14 Ego Dominus locutus sum: veniet, et faciam:
non transeam, nec parcam, nec placabor: juxta
vias tuas, et juxta adinventiones tuas judicabo te,
dicit Dominus.
15 Et factum est verbum Domini ad me, dicens:
16 Fili hominis, ecce ego tollo a te desiderabile
oculorum tuorum in plaga: et non planges,
neque plorabis, neque fluent lacrimæ tuæ.
17 Ingemisce tacens: mortuorum luctum non
facies: corona tua circumligata sit tibi, et
calceamenta tua erunt in pedibus tuis: nec
amictu ora velabis, nec cibos lugentium comedes.
18 Locutus sum ergo ad populum mane, et
mortua est uxor mea vespere: fecique mane sicut
præceperat mihi.
19 Et dixit ad me populus: Quare non indicas
nobis quid ista significent quæ tu facis?
20 Et dixi ad eos: Sermo Domini factus est ad
me, dicens:
21 Loquere domui Israël: Hæc dicit Dominus
Deus: Ecce ego polluam sanctuarium meum,
superbiam imperii vestri, et desiderabile
oculorum vestrorum, et super quo pavet anima

vestra: filii vestri et filiæ vestræ quas reliquistis,
gladio cadent.
22 Et facietis sicut feci: ora amictu non velabitis,
et cibos lugentium non comedetis:
23 coronas habebitis in capitibus vestris, et
calceamenta in pedibus: non plangetis, neque
flebitis, sed tabescetis in iniquitatibus vestris, et
unusquisque gemet ad fratrem suum.
24 Eritque Ezechiel vobis in portentum: juxta
omnia quæ fecit, facietis cum venerit istud: et
scietis quia ego Dominus Deus.
25 Et tu, fili hominis, ecce in die qua tollam ab
eis fortitudinem eorum, et gaudium dignitatis, et
desiderium oculorum eorum, super quo
requiescunt animæ eorum, filios et filias eorum:
26 in die illa, cum venerit fugiens ad te ut
annuntiet tibi:
27 in die, inquam illa, aperietur os tuum cum eo
qui fugit, et loqueris, et non silebis ultra: erisque
eis in portentum, et scietis quia ego Dominus.

25

1 Et factus est sermo Domini ad me, dicens:
2 Fili hominis, pone faciem tuam contra filios
Ammon, et prophetabis de eis.
3 Et dices filiis Ammon: [Audite verbum
Domini Dei. Hæc dicit Dominus Deus: Pro eo
quod dixisti: Euge, euge, super sanctuarium
meum, quia pollutum est; et super terram Israël,
quoniam desolata est; et super domum Juda,
quoniam ducti sunt in captivitatem:
4 idcirco ego tradam te filiis orientalibus in
hæreditatem: et collocabunt caulas suas in te, et

ponent in te tentoria sua: ipsi comedent fruges
tuas, et ipsi bibent lac tuum.
5 Daboque Rabbath in habitaculum
camelorum, et filios Ammon in cubile pecorum:
et scietis quia ego Dominus.
6 Quia hæc dicit Dominus Deus: Pro eo quod
plausisti manu et percussisti pede, et gavisa es ex
toto affectu super terram Israël,
7 idcirco ecce ego extendam manum meam
super te, et tradam te in direptionem gentium, et
interficiam te de populis, et perdam de terris, et
conteram: et scies quia ego Dominus.]
8 [Hæc dicit Dominus Deus: Pro eo quod
dixerunt Moab et Seir: Ecce sicut omnes gentes,
domus Juda:
9 idcirco ecce ego aperiam humerum Moab de
civitatibus, de civitatibus, inquam, ejus, et de
finibus ejus, inclytas terræ Bethiesimoth, et
Beelmeon, et Cariathaim,
10 filiis orientis cum filiis Ammon, et dabo eam
in hæreditatem, ut non sit ultra memoria filiorum
Ammon in gentibus.
11 Et in Moab faciam judicia, et scient quia ego
Dominus.]
12 [Hæc dicit Dominus Deus: Pro eo quod fecit
Idumæa ultionem ut se vindicaret de filiis Juda,
peccavitque delinquens, et vindictam expetivit
de eis:
13 idcirco hæc dicit Dominus Deus: Extendam
manum meam super Idumæam, et auferam de ea
hominem et jumentum, et faciam eam desertam
ab austro: et qui sunt in Dedan, gladio cadent.
14 Et dabo ultionem meam super Idumæam per

manum populi mei Israël: et facient in Edom
juxta iram meam et furorem meum, et scient
vindictam meam, dicit Dominus Deus.]
15 [Hæc dicit Dominus Deus: Pro eo quod
fecerunt Palæstini vindictam, et ulti se sunt toto
animo, interficientes, et implentes inimicitias
veteres,
16 propterea hæc dicit Dominus Deus: Ecce ego
extendam manum meam super Palæstinos, et
interficiam interfectores, et perdam reliquias
maritimæ regionis,
17 faciamque in eis ultiones magnas, arguens in
furore: et scient quia ego Dominus, cum dedero
vindictam meam super eos.]

26

1 Et factum est in undecimo anno, prima
mensis: factus est sermo Domini ad me, dicens:
2 [Fili hominis, pro eo quod dixit Tyrus de
Jerusalem: Euge, confractæ sunt portæ
populorum, conversa est ad me: implebor;
deserta est:
3 propterea hæc dicit Dominus Deus: Ecce ego
super te, Tyre, et ascendere faciam ad te gentes
multas, sicut ascendit mare fluctuans.
4 Et dissipabunt muros Tyri, et destruent turres
ejus: et radam pulverem ejus de ea, et dabo eam
in limpidissimam petram.
5 Siccatio sagenarum erit in medio maris, quia
ego locutus sum, ait Dominus Deus: et erit in
direptionem gentibus.
6 Filiæ quoque ejus quæ sunt in agro, gladio
interficientur: et scient quia ego Dominus.]

7 [Quia hæc dicit Dominus Deus: Ecce ego
adducam ad Tyrum Nabuchodonosor regem
Babylonis ab aquilone, regem regum, cum equis,
et curribus, et equitibus, et cœtu, populoque
magno.
8 Filias tuas quæ sunt in agro, gladio interficiet,
et circumdabit te munitionibus, et comportabit
aggerem in gyro, et elevabit contra te clypeum:
9 et vineas et arietes temperabit in muros tuos,
et turres tuas destruet in armatura sua.
10 Inundatione equorum ejus operiet te pulvis
eorum: a sonitu equitum, et rotarum, et
curruum, movebuntur muri tui, cum ingressus
fuerit portas tuas quasi per introitum urbis
dissipatæ.
11 Ungulis equorum suorum conculcabit omnes
plateas tuas: populum tuum gladio cædet, et
statuæ tuæ nobiles in terram corruent.
12 Vastabunt opes tuas, diripient negotiationes
tuas, et destruent muros tuos, et domos tuas
præclaras subvertent: et lapides tuos, et ligna tua,
et pulverem tuum in medio aquarum ponent.
13 Et quiescere faciam multitudinem
canticorum tuorum: et sonitus cithararum
tuarum non audietur amplius.
14 Et dabo te in limpidissimam petram, siccatio
sagenarum eris, nec ædificaberis ultra, quia ego
locutus sum, ait Dominus Deus.
15 Hæc dicit Dominus Deus Tyro: Numquid non
a sonitu ruinæ tuæ, et gemitu interfectorum
tuorum, cum occisi fuerint in medio tui,
commovebuntur insulæ?
16 Et descendent de sedibus suis omnes
principes maris, et auferent exuvias suas, et

vestimenta sua varia abjicient, et induentur
stupore: in terra sedebunt, et attoniti super
repentino casu tuo admirabuntur:
17 et assumentes super te lamentum, dicent
tibi: Quomodo peristi, quæ habitas in mari, urbs
inclyta, quæ fuisti fortis in mari cum
habitatoribus tuis, quos formidabant universi?
18 Nunc stupebunt naves in die pavoris tui, et
turbabuntur insulæ in mari, eo quod nullus
egrediatur ex te.
19 Quia hæc dicit Dominus Deus: Cum dedero te
urbem desolatam, sicut civitates quæ non
habitantur; et adduxero super te abyssum, et
operuerint te aquæ multæ;
20 et detraxero te cum his qui descendunt in
lacum ad populum sempiternum; et collocavero
te in terra novissima sicut solitudines veteres,
cum his qui deducuntur in lacum, ut non
habiteris; porro cum dedero gloriam in terra
viventium:
21 in nihilum redigam te, et non eris: et
requisita non invenieris ultra in sempiternum,
dicit Dominus Deus.]

27

1 Et factum est verbum Domini ad me, dicens:
2 Tu ergo, fili hominis, assume super Tyrum
lamentum:
3 et dices Tyro, quæ habitat in introitu maris,
negotiationi populorum ad insulas multas: [Hæc
dicit Dominus Deus: O Tyre, tu dixisti: Perfecti
decoris ego sum,

4 et in corde maris sita. Finitimi tui qui te
ædificaverunt, impleverunt decorem tuum:
5 abietibus de Sanir exstruxerunt te cum
omnibus tabulatis maris: cedrum de Libano
tulerunt ut facerent tibi malum.
6 Quercus de Basan dolaverunt in remos tuos,
et transtra tua fecerunt tibi ex ebore indico, et
prætoriola de insulis Italiæ.
7 Byssus varia de Ægypto texta est tibi in velum
ut poneretur in malo: hyacinthus et purpura de
insulis Elisa facta sunt operimentum tuum.
8 Habitatores Sidonis et Aradii fuerunt remiges
tui: sapientes tui, Tyre, facti sunt gubernatores
tui.
9 Senes Giblii et prudentes ejus habuerunt
nautas ad ministerium variæ supellectilis tuæ:
omnes naves maris, et nautæ earum, fuerunt in
populo negotiationis tuæ.
10 Persæ, et Lydii, et Libyes erant in exercitu
tuo viri bellatores tui: clypeum et galeam
suspenderunt in te pro ornatu tuo.
11 Filii Aradii cum exercitu tuo erant super
muros tuos in circuitu: sed et Pigmæi qui erant in
turribus tuis, pharetras suas suspenderunt in
muris tuis per gyrum: ipsi compleverunt
pulchritudinem tuam.
12 Carthaginenses negotiatores tui, a
multitudine cunctarum divitiarum, argento,
ferro, stanno, plumboque repleverunt nundinas
tuas.
13 Græcia, Thubal, et Mosoch, ipsi institores tui:
mancipia, et vasa ærea advexerunt populo tuo.
14 De domo Thogorma, equos, et equites, et
mulos adduxerunt ad forum tuum.

15 Filii Dedan negotiatores tui; insulæ multæ,
negotiatio manus tuæ: dentes eburneos et
hebeninos commutaverunt in pretio tuo.
16 Syrus negotiator tuus propter multitudinem
operum tuorum: gemmam, et purpuram, et
scutulata, et byssum, et sericum, et chodchod
proposuerunt in mercatu tuo.
17 Juda et terra Israël, ipsi institores tui in
frumento primo: balsamum, et mel, et oleum, et
resinam proposuerunt in nundinis tuis.
18 Damascenus negotiator tuus in multitudine
operum tuorum, in multitudine diversarum
opum, in vino pingui, in lanis coloris optimi.
19 Dan, et Græcia, et Mosel, in nundinis tuis
proposuerunt ferrum fabrefactum: stacte et
calamus in negotiatione tua.
20 Dedan institores tui in tapetibus ad
sedendum.
21 Arabia et universi principes Cedar, ipsi
negotiatores manus tuæ: cum agnis, et arietibus,
et hædis, venerunt ad te negotiatores tui.
22 Venditores Saba et Reema, ipsi negotiatores
tui: cum universis primis aromatibus, et lapide
pretioso, et auro, quod proposuerunt in mercatu
tuo.
23 Haran, et Chene, et Eden, negotiatores tui;
Saba, Assur, et Chelmad venditores tui.
24 Ipsi negotiatores tui multifariam, involucris
hyacinthi, et polymitorum, gazarumque
pretiosarum, quæ obvolutæ et astrictæ erant
funibus: cedros quoque habebant in
negotiationibus tuis.
25 Naves maris, principes tui in negotiatione

tua: et repleta es, et glorificata nimis in corde
maris.]
26 [In aquis multis adduxerunt te remiges tui:
ventus auster contrivit te in corde maris.
27 Divitiæ tuæ, et thesauri tui, et multiplex
instrumentum tuum: nautæ tui et gubernatores
tui, qui tenebant supellectilem tuam, et populo
tuo præerant: viri quoque bellatores tui, qui erant
in te, cum universa multitudine tua quæ est in
medio tui, cadent in corde maris in die ruinæ
tuæ:
28 a sonitu clamoris gubernatorum tuorum
conturbabuntur classes.
29 Et descendent de navibus suis omnes qui
tenebant remum: nautæ et universi
gubernatores maris in terra stabunt.
30 Et ejulabunt super te voce magna: et
clamabunt amare, et superjacient pulverem
capitibus suis, et cinere conspergentur.
31 Et radent super te calvitium, et accingentur
ciliciis: et plorabunt te in amaritudine animæ,
ploratu amarissimo.
32 Et assument super te carmen lugubre, et
plangent te: Quæ est ut Tyrus, quæ obmutuit in
medio maris?
33 Quæ in exitu negotiationum tuarum de mari
implesti populos multos: in multitudine
divitiarum tuarum, et populorum tuorum, ditasti
reges terræ.
34 Nunc contrita es a mari: in profundis
aquarum opes tuæ, et omnis multitudo tua quæ
erat in medio tui, ceciderunt.
35 Universi habitatores insularum
obstupuerunt super te, et reges earum omnes

tempestate perculsi mutaverunt vultus.
36 Negotiatores populorum sibilaverunt super
te: ad nihilum deducta es, et non eris usque in
perpetuum.]

28

1 Et factus est sermo Domini ad me, dicens:
2 Fili hominis, dic principi Tyri: [Hæc dicit
Dominus Deus: Eo quod elevatum est cor tuum,
et dixisti: Deus ego sum, et in cathedra Dei sedi in
corde maris, cum sis homo, et non deus: et
dedisti cor tuum quasi cor Dei:
3 ecce sapientior es tu Daniele: omne secretum
non est absconditum a te:
4 in sapientia et prudentia tua fecisti tibi
fortitudinem, et acquisisti aurum et argentum in
thesauris tuis:
5 in multitudine sapientiæ tuæ, et in
negotiatione tua multiplicasti tibi fortitudinem,
et elevatum est cor tuum in robore tuo:
6 propterea hæc dicit Dominus Deus: Eo quod
elevatum est cor tuum quasi cor dei,
7 idcirco ecce ego adducam super te alienos,
robustissimos gentium: et nudabunt gladios suos
super pulchritudinem sapientiæ tuæ, et polluent
decorem tuum.
8 Interficient, et detrahent te: et morieris in
interitu occisorum in corde maris.
9 Numquid dicens loqueris: Deus ego sum,
coram interficientibus te, cum sis homo, et non
deus, in manu occidentium te?
10 Morte incircumcisorum morieris in manu
alienorum, quia ego locutus sum, ait Dominus
Deus.]

11 Et factus est sermo Domini ad me, dicens: Fili
hominis, leva planctum super regem Tyri,
12 et dices ei: [Hæc dicit Dominus Deus: Tu
signaculum similitudinis, plenus sapientia, et
perfectus decore.
13 In deliciis paradisi Dei fuisti: omnis lapis
pretiosus operimentum tuum, sardius, topazius,
et jaspis, chrysolithus, et onyx, et beryllus,
sapphirus, et carbunculus, et smaragdus: aurum,
opus decoris tui: et foramina tua, in die qua
conditus es, præparata sunt.
14 Tu cherub extentus, et protegens, et posui te
in monte sancto Dei: in medio lapidum
ignitorum ambulasti,
15 perfectus in viis tuis a die conditionis tuæ,
donec inventa est iniquitas in te.
16 In multitudine negotiationis tuæ repleta sunt
interiora tua iniquitate, et peccasti: et ejeci te de
monte Dei, et perdidi te, o cherub protegens, de
medio lapidum ignitorum.
17 Et elevatum est cor tuum in decore tuo;
perdidisti sapientiam tuam in decore tuo: in
terram projeci te; ante faciem regum dedi te ut
cernerent te.
18 In multitudine iniquitatum tuarum, et
iniquitate negotiationis tuæ, polluisti
sanctificationem tuam: producam ergo ignem de
medio tui, qui comedat te, et dabo te in cinerem
super terram, in conspectu omnium videntium
te.
19 Omnes qui viderint te in gentibus,
obstupescent super te: nihili factus es, et non eris
in perpetuum.]

20 Et factus est sermo Domini ad me, dicens:
21 Fili hominis, pone faciem tuam contra
Sidonem, et prophetabis de ea:
22 et dices: [Hæc dicit Dominus Deus: Ecce ego
ad te, Sidon, et glorificabor in medio tui: et scient
quia ego Dominus, cum fecero in ea judicia, et
sanctificatus fuero in ea.
23 Et immittam ei pestilentiam, et sanguinem in
plateis ejus: et corruent interfecti in medio ejus
gladio per circuitum, et scient quia ego Dominus.
24 Et non erit ultra domui Israël offendiculum
amaritudinis, et spina dolorem inferens undique
per circuitum eorum qui adversantur eis: et
scient quia ego Dominus Deus.
25 Hæc dicit Dominus Deus: Quando
congregavero domum Israël de populis in quibus
dispersi sunt, sanctificabor in eis coram gentibus:
et habitabunt in terra sua, quam dedi servo meo
Jacob:
26 et habitabunt in ea securi, et ædificabunt
domos, et plantabunt vineas, et habitabunt
confidenter, cum fecero judicia in omnibus qui
adversantur eis per circuitum: et scient quia ego
Dominus Deus eorum.]

29

1 In anno decimo, decimo mense, undecima die
mensis, factum est verbum Domini ad me, dicens:
2 Fili hominis, pone faciem tuam contra
Pharaonem regem Ægypti, et prophetabis de eo,
et de Ægypto universa.
3 Loquere, et dices: [Hæc dicit Dominus Deus:
Ecce ego ad te, Pharao rex Ægypti, draco magne,

qui cubas in medio fluminum tuorum, et dicis:
Meus est fluvius, et ego feci memetipsum.
4 Et ponam frenum in maxillis tuis, et
agglutinabo pisces fluminum tuorum squamis
tuis, et extraham te de medio fluminum tuorum,
et universi pisces tui squamis tuis adhærebunt.
5 Et projiciam te in desertum, et omnes pisces
fluminis tui: super faciem terræ cades; non
colligeris, neque congregaberis: bestiis terræ et
volatilibus cæli dedi te ad devorandum.
6 Et scient omnes habitatores Ægypti quia ego
Dominus, pro eo quod fuisti baculus arundineus
domui Israël:
7 quando apprehenderunt te manu, et
confractus es, et lacerasti omnem humerum
eorum: et innitentibus eis super te comminutus
es, et dissolvisti omnes renes eorum.
8 Propterea hæc dicit Dominus Deus: Ecce ego
adducam super te gladium, et interficiam de te
hominem et jumentum.
9 Et erit terra Ægypti in desertum et in
solitudinem: et scient quia ego Dominus, pro eo
quod dixeris: Fluvius meus est, et ego feci eum.
10 Idcirco ecce ego ad te, et ad flumina tua:
daboque terram Ægypti in solitudines, gladio
dissipatam, a turre Syenes usque ad terminos
Æthiopiæ.
11 Non pertransibit eam pes hominis, neque
pes jumenti gradietur in ea, et non habitabitur
quadraginta annis.
12 Daboque terram Ægypti desertam in medio
terrarum desertarum, et civitates ejus in medio
urbium subversarum, et erunt desolatæ

quadraginta annis: et dispergam Ægyptios in
nationes, et ventilabo eos in terras.
13 Quia hæc dicit Dominus Deus: Post finem
quadraginta annorum congregabo Ægyptum de
populis in quibus dispersi fuerant.
14 Et reducam captivitatem Ægypti, et collocabo
eos in terra Phathures, in terra nativitatis suæ, et
erunt ibi in regnum humile.
15 Inter cetera regna erit humillima, et non
elevabitur ultra super nationes, et imminuam
eos ne imperent gentibus.
16 Neque erunt ultra domui Israël in
confidentia, docentes iniquitatem ut fugiant, et
sequantur eos: et scient quia ego Dominus Deus.]
17 Et factum est in vigesimo et septimo anno, in
primo, in una mensis: factum est verbum Domini
ad me, dicens:
18 [Fili hominis, Nabuchodonosor rex
Babylonis servire fecit exercitum suum servitute
magna adversum Tyrum: omne caput
decalvatum, et omnis humerus depilatus est: et
merces non est reddita ei, neque exercitui ejus,
de Tyro, pro servitute qua servivit mihi adversus
eam.
19 Propterea hæc dicit Dominus Deus: Ecce ego
dabo Nabuchodonosor regem Babylonis in terra
Ægypti: et accipiet multitudinem ejus, et
deprædabitur manubias ejus, et diripiet spolia
ejus: et erit merces exercitui illius,
20 et operi quo servivit adversus eam: dedi ei
terram Ægypti pro eo quod laboraverit mihi, ait
Dominus Deus.
21 In die illo pullulabit cornu domui Israël, et

tibi dabo apertum os in medio eorum, et scient
quia ego Dominus.]

30

1 Et factum est verbum Domini ad me, dicens:
2 Fili hominis, propheta, et dic: [Hæc dicit
Dominus Deus: Ululate: Væ, væ diei !
3 quia juxta est dies, et appropinquat dies
Domini, dies nubis: tempus gentium erit.
4 Et veniet gladius in Ægyptum, et erit pavor in
Æthiopia, cum ceciderint vulnerati in Ægypto, et
ablata fuerit multitudo illius, et destructa
fundamenta ejus.
5 Æthiopia, et Libya, et Lydi, et omne reliquum
vulgus, et Chub, et filii terræ fœderis, cum eis
gladio cadent.
6 Hæc dicit Dominus Deus: Et corruent
fulcientes Ægyptum, et destruetur superbia
imperii ejus: a turre Syenes gladio cadent in ea,
ait Dominus Deus exercituum.
7 Et dissipabuntur in medio terrarum
desolatarum, et urbes ejus in medio civitatum
desertarum erunt:
8 et scient quia ego Dominus, cum dedero
ignem in Ægypto, et attriti fuerint omnes
auxiliatores ejus.
9 In die illa egredientur nuntii a facie mea in
trieribus ad conterendam Æthiopiæ
confidentiam: et erit pavor in eis in die Ægypti,
quia absque dubio veniet.
10 Hæc dicit Dominus Deus: Cessare faciam
multitudinem Ægypti in manu Nabuchodonosor
regis Babylonis.

11 Ipse et populus ejus cum eo, fortissimi
gentium, adducentur ad disperdendam terram:
et evaginabunt gladios suos super Ægyptum, et
implebunt terram interfectis.
12 Et faciam alveos fluminum aridos, et tradam
terram in manus pessimorum: et dissipabo
terram et plenitudinem ejus manu alienorum:
ego Dominus locutus sum.
13 Hæc dicit Dominus Deus: Et disperdam
simulacra, et cessare faciam idola de Memphis:
et dux de terra Ægypti non erit amplius, et dabo
terrorem in terra Ægypti.
14 Et disperdam terram Phathures, et dabo
ignem in Taphnis, et faciam judicia in
Alexandria.
15 Et effundam indignationem meam super
Pelusium, robur Ægypti, et interficiam
multitudinem Alexandriæ.
16 Et dabo ignem in Ægypto: quasi parturiens
dolebit Pelusium, et Alexandria erit dissipata, et
in Memphis angustiæ quotidianæ.
17 Juvenes Heliopoleos et Bubasti gladio cadent,
et ipsæ captivæ ducentur.
18 Et in Taphnis nigrescet dies, cum contrivero
ibi sceptra Ægypti, et defecerit in ea superbia
potentiæ ejus: ipsam nubes operiet, filiæ autem
ejus in captivitatem ducentur.
19 Et judicia faciam in Ægypto: et scient quia ego
Dominus.]
20 Et factum est in undecimo anno, in primo
mense, in septima mensis: factum est verbum
Domini ad me, dicens:
21 [Fili hominis, brachium Pharaonis regis

Ægypti confregi, et ecce non est obvolutum ut
restitueretur ei sanitas, ut ligaretur pannis, et
fasciaretur linteolis, ut recepto robore posset
tenere gladium.
22 Propterea hæc dicit Dominus Deus: Ecce ego
ad Pharaonem regem Ægypti, et comminuam
brachium ejus forte, sed confractum: et dejiciam
gladium de manu ejus,
23 et dispergam Ægyptum in gentibus, et
ventilabo eos in terris.
24 Et confortabo brachia regis Babylonis,
daboque gladium meum in manu ejus, et
confringam brachia Pharaonis, et gement
gemitibus interfecti coram facie ejus.
25 Et confortabo brachia regis Babylonis, et
brachia Pharaonis concident: et scient quia ego
Dominus, cum dedero gladium meum in manu
regis Babylonis, et extenderit eum super terram
Ægypti.
26 Et dispergam Ægyptum in nationes, et
ventilabo eos in terras: et scient quia ego
Dominus.]

31

1 Et factum est in anno undecimo, tertio mense,
una mensis: factum est verbum Domini ad me,
dicens:
2 Fili hominis, dic Pharaoni regi Ægypti et
populo ejus: [Cui similis factus es in magnitudine
tua?
3 ecce Assur quasi cedrus in Libano, pulcher
ramis, et frondibus nemorosus, excelsusque
altitudine, et inter condensas frondes elevatum
est cacumen ejus.

4 Aquæ nutrierunt illum; abyssus exaltavit
illum: flumina ejus manabant in circuitu
radicum ejus, et rivos suos emisit ad universa
ligna regionis.
5 Propterea elevata est altitudo ejus super
omnia ligna regionis, et multiplicata sunt arbusta
ejus, et elevati sunt rami ejus præ aquis multis.
6 Cumque extendisset umbram suam, in ramis
ejus fecerunt nidos omnia volatilia cæli: et sub
frondibus ejus genuerunt omnes bestiæ saltuum,
et sub umbraculo illius habitabat cœtus gentium
plurimarum.
7 Eratque pulcherrimus in magnitudine sua, et
in dilatatione arbustorum suorum: erat enim
radix illius juxta aquas multas.
8 Cedri non fuerunt altiores illo in paradiso Dei;
abietes non adæquaverunt summitatem ejus, et
platani non fuerunt æquæ frondibus illius: omne
lignum paradisi Dei non est assimilatum illi, et
pulchritudini ejus.
9 Quoniam speciosum feci eum, et multis
condensisque frondibus, et æmulata sunt eum
omnia ligna voluptatis quæ erant in paradiso
Dei.]
10 [Propterea hæc dicit Dominus Deus: Pro eo
quod sublimatus est in altitudine, et dedit
summitatem suam virentem atque condensam,
et elevatum est cor ejus in altitudine sua:
11 tradidi eum in manu fortissimi gentium:
faciens faciet ei: juxta impietatem ejus ejeci eum.
12 Et succident eum alieni, et crudelissimi
nationum, et projicient eum super montes: et in
cunctis convallibus corruent rami ejus, et

confringentur arbusta ejus in universis rupibus
terræ: et recedent de umbraculo ejus omnes
populi terræ, et relinquent eum.
13 In ruina ejus habitaverunt omnia volatilia
cæli, et in ramis ejus fuerunt universæ bestiæ
regionis.
14 Quam ob rem non elevabuntur in altitudine
sua omnia ligna aquarum, nec ponent
sublimitatem suam inter nemorosa atque
frondosa, nec stabunt in sublimitate sua omnia
quæ irrigantur aquis: quia omnes traditi sunt in
mortem ad terram ultimam, in medio filiorum
hominum, ad eos qui descendunt in lacum.
15 Hæc dicit Dominus Deus: In die quando
descendit ad inferos, induxi luctum: operui eum
abysso, et prohibui flumina ejus, et coërcui aquas
multas: contristatus est super eum Libanus, et
omnia ligna agri concussa sunt.
16 A sonitu ruinæ ejus commovi gentes cum
deducerem eum ad infernum cum his qui
descendebant in lacum: et consolata sunt in terra
infima omnia ligna voluptatis egregia atque
præclara in Libano, universa quæ irrigabantur
aquis.
17 Nam et ipsi cum eo descendent in infernum
ad interfectos gladio: et brachium uniuscujusque
sedebit sub umbraculo ejus in medio nationum.
18 Cui assimilatus es, o inclyte atque sublimis
inter ligna voluptatis? ecce deductus es cum
lignis voluptatis ad terram ultimam: in medio
incircumcisorum dormies, cum eis qui interfecti
sunt gladio: ipse est Pharao, et omnis multitudo
ejus, dicit Dominus Deus.]

32

1 Et factum est, duodecimo anno, in mense
duodecimo, in una mensis: factum est verbum
Domini ad me, dicens:
2 Fili hominis, assume lamentum super
Pharaonem regem Ægypti, et dices ad eum:
[Leoni gentium assimilatus es, et draconi qui est
in mari: et ventilabas cornu in fluminibus tuis, et
conturbabas aquas pedibus tuis, et conculcabas
flumina earum.
3 Propterea hæc dicit Dominus Deus:
Expandam super te rete meum in multitudine
populorum multorum, et extraham te in sagena
mea.
4 Et projiciam te in terram; super faciem agri
abjiciam te: et habitare faciam super te omnia
volatilia cæli, et saturabo de te bestias universæ
terræ.
5 Et dabo carnes tuas super montes, et implebo
colles tuos sanie tua.
6 Et irrigabo terram fœtore sanguinis tui super
montes, et valles implebuntur ex te.
7 Et operiam, cum extinctus fueris, cælum, et
nigrescere faciam stellas ejus: solem nube tegam,
et luna non dabit lumen suum.
8 Omnia luminaria cæli mœrere faciam super
te, et dabo tenebras super terram tuam, dicit
Dominus Deus, cum ceciderint vulnerati tui in
medio terræ, ait Dominus Deus.
9 Et irritabo cor populorum multorum, cum
induxero contritionem tuam in gentibus super
terras quas nescis.
10 Et stupescere faciam super te populos
multos, et reges eorum horrore nimio

formidabunt super te, cum volare cœperit gladius meus super facies eorum: et obstupescent repente singuli pro anima sua in die ruinæ tuæ.
11 Quia hæc dicit Dominus Deus: Gladius regis Babylonis veniet tibi.
12 In gladiis fortium dejiciam multitudinem tuam: inexpugnabiles omnes gentes hæ, et vastabunt superbiam Ægypti, et dissipabitur multitudo ejus.
13 Et perdam omnia jumenta ejus, quæ erant super aquas plurimas: et non conturbabit eas pes hominis ultra, neque ungula jumentorum turbabit eas.
14 Tunc purissimas reddam aquas eorum, et flumina eorum quasi oleum adducam, ait Dominus Deus,
15 cum dedero terram Ægypti desolatam: deseretur autem terra a plenitudine sua quando percussero omnes habitatores ejus: et scient quia ego Dominus.
16 Planctus est, et plangent eum: filiæ gentium plangent eum: super Ægyptum et super multitudinem ejus plangent eum, ait Dominus Deus.]
17 Et factum est in duodecimo anno, in quintadecima mensis: factum est verbum Domini ad me, dicens:
18 [Fili hominis, cane lugubre super multitudinem Ægypti: et detrahe eam ipsam, et filias gentium robustarum, ad terram ultimam, cum his qui descendunt in lacum.
19 Quo pulchrior es? descende, et dormi cum incircumcisis.

20 In medio interfectorum gladio cadent;
gladius datus est: attraxerunt eam et omnes
populos ejus.
21 Loquentur ei potentissimi robustorum de
medio inferni, qui cum auxiliatoribus ejus
descenderunt, et dormierunt incircumcisi
interfecti gladio.
22 Ibi Assur, et omnis multitudo ejus: in circuitu
illius sepulchra ejus, omnes interfecti, et qui
ceciderunt gladio.
23 Quorum data sunt sepulchra in novissimis
laci, et facta est multitudo ejus per gyrum
sepulchri ejus: universi interfecti, cadentesque
gladio, qui dederant quondam formidinem in
terra viventium.
24 Ibi Ælam, et omnis multitudo ejus per gyrum
sepulchri sui: omnes hi interfecti, ruentesque
gladio, qui descenderunt incircumcisi ad terram
ultimam; qui posuerunt terrorem suum in terra
viventium, et portaverunt ignominiam suam
cum his qui descendunt in lacum.
25 In medio interfectorum posuerunt cubile
ejus in universis populis ejus: in circuitu ejus
sepulchrum illius: omnes hi incircumcisi,
interfectique gladio. Dederunt enim terrorem
suum in terra viventium, et portaverunt
ignominiam suam cum his qui descendunt in
lacum: in medio interfectorum positi sunt.
26 Ibi Mosoch et Thubal, et omnis multitudo
ejus: in circuitu ejus sepulchra illius: omnes hi
incircumcisi, interfectique et cadentes gladio,
quia dederunt formidinem suam in terra
viventium.

27 Et non dormient cum fortibus,
cadentibusque, et incircumcisis, qui
descenderunt ad infernum cum armis suis, et
posuerunt gladios suos sub capitibus suis, et
fuerunt iniquitates eorum in ossibus eorum:
quia terror fortium facti sunt in terra viventium.
28 Et tu ergo in medio incircumcisorum
contereris, et dormies cum interfectis gladio.
29 Ibi Idumæa, et reges ejus, et omnes duces
ejus, qui dati sunt cum exercitu suo cum
interfectis gladio, et qui cum incircumcisis
dormierunt, et cum his qui descendunt in lacum.
30 Ibi principes aquilonis omnes, et universi
venatores, qui deducti sunt cum interfectis,
paventes, et in sua fortitudine confusi: qui
dormierunt incircumcisi cum interfectis gladio,
et portaverunt confusionem suam cum his qui
descendunt in lacum.
31 Vidit eos Pharao, et consolatus est super
universa multitudine sua, quæ interfecta est
gladio: Pharao, et omnis exercitus ejus, ait
Dominus Deus.
32 Quia dedi terrorem meum in terra
viventium, et dormivit in medio
incircumcisorum cum interfectis gladio: Pharao,
et omnis multitudo ejus, ait Dominus Deus.]

33

1 Et factum est verbum Domini ad me, dicens:
2 Fili hominis, loquere ad filios populi tui, et
dices ad eos: Terra, cum induxero super eam
gladium, et tulerit populus terræ virum unum de

novissimis suis, et constituerit eum super se
speculatorem:
3 et ille viderit gladium venientem super
terram, et cecinerit buccina, et annuntiaverit
populo:
4 audiens autem quisquis ille est sonitum
buccinæ, et non se observaverit, veneritque
gladius, et tulerit eum: sanguis ipsius super caput
ejus erit.
5 Sonum buccinæ audivit, et non se observavit:
sanguis ejus in ipso erit. Si autem se custodierit,
animam suam salvabit.
6 Quod si speculator viderit gladium
venientem, et non insonuerit buccina, et populus
se non custodierit, veneritque gladius, et tulerit
de eis animam: ille quidem in iniquitate sua
captus est; sanguinem autem ejus de manu
speculatoris requiram.
7 Et tu, fili hominis, speculatorem dedi te domui
Israël: audiens ergo ex ore meo sermonem,
annuntiabis eis ex me.
8 Si me dicente ad impium: Impie, morte
morieris: non fueris locutus ut se custodiat
impius a via sua, ipse impius in iniquitate sua
morietur; sanguinem autem ejus de manu tua
requiram.
9 Si autem annuntiante te ad impium ut a viis
suis convertatur, non fuerit conversus a via sua,
ipse in iniquitate sua morietur, porro tu animam
tuam liberasti.
10 Tu ergo, fili hominis, dic ad domum Israël:
Sic locuti estis, dicentes: Iniquitates nostræ et
peccata nostra super nos sunt, et in ipsis nos

tabescimus: quomodo ergo vivere poterimus?
11 Dic ad eos: Vivo ego, dicit Dominus Deus,
nolo mortem impii, sed ut convertatur impius a
via sua, et vivat. Convertimini, convertimini a
viis vestris pessimis, et quare moriemini, domus
Israël?
12 Tu itaque, fili hominis, dic ad filios populi tui:
Justitia justi non liberabit eum, in quacumque
die peccaverit, et impietas impii non nocebit ei,
in quacumque die conversus fuerit ab impietate
sua: et justus non poterit vivere in justitia sua, in
quacumque die peccaverit.
13 Etiamsi dixero justo quod vita vivat, et
confisus in justitia sua fecerit iniquitatem, omnes
justitiæ ejus oblivioni tradentur, et in iniquitate
sua quam operatus est, in ipsa morietur.
14 Si autem dixero impio: Morte morieris: et
egerit pœnitentiam a peccato suo, feceritque
judicium et justitiam,
15 et pignus restituerit ille impius, rapinamque
reddiderit, in mandatis vitæ ambulaverit, nec
fecerit quidquam injustum: vita vivet, et non
morietur.
16 Omnia peccata ejus quæ peccavit, non
imputabuntur ei: judicium et justitiam fecit: vita
vivet.
17 Et dixerunt filii populi tui: Non est æqui
ponderis via Domini: et ipsorum via injusta est.
18 Cum enim recesserit justus a justitia sua,
feceritque iniquitates, morietur in eis.
19 Et cum recesserit impius ab impietate sua,
feceritque judicium et justitiam, vivet in eis.
20 Et dicitis: Non est recta via Domini.

Unumquemque juxta vias suas judicabo de vobis,
domus Israël.
21 Et factum est in duodecimo anno, in decimo
mense, in quinta mensis transmigrationis
nostræ, venit ad me qui fugerat de Jerusalem,
dicens: Vastata est civitas.
22 Manus autem Domini facta fuerat ad me
vespere, antequam veniret qui fugerat:
aperuitque os meum donec veniret ad me mane:
et aperto ore meo, non silui amplius.
23 Et factum est verbum Domini ad me, dicens:
24 Fili hominis, qui habitant in ruinosis his
super humum Israël, loquentes aiunt: Unus erat
Abraham, et hæreditate possedit terram: nos
autem multi sumus: nobis data est terra in
possessionem.
25 Idcirco dices ad eos: Hæc dicit Dominus
Deus: Qui in sanguine comeditis, et oculos
vestros levatis ad immunditias vestras, et
sanguinem funditis, numquid terram hæreditate
possidebitis?
26 stetistis in gladiis vestris, fecistis
abominationes, et unusquisque uxorem proximi
sui polluit: et terram hæreditate possidebitis?
27 Hæc dices ad eos: Sic dicit Dominus Deus:
Vivo ego, quia qui in ruinosis habitant, gladio
cadent: et qui in agro est, bestiis tradetur ad
devorandum: qui autem in præsidiis et speluncis
sunt, peste morientur.
28 Et dabo terram in solitudinem et in
desertum, et deficiet superba fortitudo ejus: et
desolabuntur montes Israël, eo quod nullus sit
qui per eos transeat:
29 et scient quia ego Dominus, cum dedero

terram eorum desolatam et desertam, propter
universas abominationes suas quas operati sunt.
30 Et tu, fili hominis, filii populi tui, qui
loquuntur de te juxta muros et in ostiis
domorum, et dicunt unus ad alterum, vir ad
proximum suum, loquentes: Venite, et audiamus
quis sit sermo egrediens a Domino.
31 Et veniunt ad te, quasi si ingrediatur
populus, et sedent coram te populus meus: et
audiunt sermones tuos, et non faciunt eos: quia
in canticum oris sui vertunt illos, et avaritiam
suam sequitur cor eorum.
32 Et es eis quasi carmen musicum, quod suavi
dulcique sono canitur: et audiunt verba tua, et
non faciunt ea.
33 Et cum venerit quod prædictum est (ecce
enim venit), tunc scient quod prophetes fuerit
inter eos.

34

1 Et factum est verbum Domini ad me, dicens:
2 Fili hominis, propheta de pastoribus Israël:
propheta, et dices pastoribus: [Hæc dicit
Dominus Deus: Væ pastoribus Israël, qui
pascebant semetipsos ! nonne greges a
pastoribus pascuntur?
3 Lac comedebatis, et lanis operiebamini, et
quod crassum erat occidebatis: gregem autem
meum non pascebatis.
4 Quod infirmum fuit non consolidastis, et
quod ægrotum non sanastis: quod confractum est
non alligastis, et quod abjectum est non

reduxistis, et quod perierat non quæsistis: sed
cum austeritate imperabatis eis, et cum potentia.
5 Et dispersæ sunt oves meæ, eo quod non esset
pastor: et factæ sunt in devorationem omnium
bestiarum agri, et dispersæ sunt.
6 Erraverunt greges mei in cunctis montibus, et
in universo colle excelso: et super omnem faciem
terræ dispersi sunt greges mei, et non erat qui
requireret: non erat, inquam, qui requireret.
7 Propterea, pastores, audite verbum Domini.
8 Vivo ego, dicit Dominus Deus, quia pro eo
quod facti sunt greges mei in rapinam, et oves
meæ in devorationem omnium bestiarum agri,
eo quod non esset pastor: neque enim quæsierunt
pastores mei gregem meum, sed pascebant
pastores semetipsos, et greges meos non
pascebant:
9 propterea, pastores, audite verbum Domini.
10 Hæc dicit Dominus Deus: Ecce ego ipse super
pastores: requiram gregem meum de manu
eorum, et cessare faciam eos, ut ultra non
pascant gregem, nec pascant amplius pastores
semetipsos: et liberabo gregem meum de ore
eorum, et non erit ultra eis in escam.]
11 [Quia hæc dicit Dominus Deus: Ecce ego ipse
requiram oves meas, et visitabo eas.
12 Sicut visitat pastor gregem suum, in die
quando fuerit in medio ovium suarum
dissipatarum, sic visitabo oves meas, et liberabo
eas de omnibus locis in quibus dispersæ fuerant
in die nubis et caliginis.
13 Et educam eas de populis, et congregabo eas
de terris, et inducam eas in terram suam, et

pascam eas in montibus Israël, in rivis, et in cunctis sedibus terræ.

14 In pascuis uberrimis pascam eas, et in montibus excelsis Israël erunt pascua earum: ibi requiescent in herbis virentibus, et in pascuis pinguibus pascentur super montes Israël.

15 Ego pascam oves meas, et ego eas accubare faciam, dicit Dominus Deus.

16 Quod perierat requiram, et quod abjectum erat reducam, et quod confractum fuerat alligabo, et quod infirmum fuerat consolidabo, et quod pingue et forte custodiam: et pascam illas in judicio.

17 Vos autem, greges mei, hæc dicit Dominus Deus: Ecce ego judico inter pecus et pecus, arietum et hircorum.

18 Nonne satis vobis erat pascua bona depasci? insuper et reliquias pascuarum vestrarum conculcastis pedibus vestris: et cum purissimam aquam biberetis, reliquam pedibus vestris turbabatis:

19 et oves meæ his quæ conculcata pedibus vestris fuerant, pascebantur: et quæ pedes vestri turbaverant, hæc bibebant.

20 Propterea hæc dicit Dominus Deus ad vos: Ecce ego ipse judico inter pecus pingue et macilentum:

21 pro eo quod lateribus et humeris impingebatis, et cornibus vestris ventilabatis omnia infirma pecora, donec dispergerentur foras,

22 salvabo gregem meum, et non erit ultra in rapinam, et judicabo inter pecus et pecus.]

23 [Et suscitabo super eas pastorem unum qui
pascat eas, servum meum David: ipse pascet eas,
et ipse erit eis in pastorem.
24 Ego autem Dominus ero eis in Deum, et
servus meus David princeps in medio eorum: ego
Dominus locutus sum.
25 Et faciam cum eis pactum pacis, et cessare
faciam bestias pessimas de terra: et qui habitant
in deserto, securi dormient in saltibus.
26 Et ponam eos in circuitu collis mei
benedictionem, et deducam imbrem in tempore
suo: pluviæ benedictionis erunt.
27 Et dabit lignum agri fructum suum, et terra
dabit germen suum, et erunt in terra sua absque
timore: et scient quia ego Dominus, cum
contrivero catenas jugi eorum, et eruero eos de
manu imperantium sibi.
28 Et non erunt ultra in rapinam in gentibus,
neque bestiæ terræ devorabunt eos: sed
habitabunt confidenter absque ullo terrore.
29 Et suscitabo eis germen nominatum, et non
erunt ultra imminuti fame in terra, neque
portabunt ultra opprobrium gentium.
30 Et scient quia ego Dominus Deus eorum cum
eis, et ipsi populus meus domus Israël, ait
Dominus Deus.
31 Vos autem, greges mei, greges pascuæ meæ,
homines estis: et ego Dominus Deus vester, dicit
Dominus Deus.]

35

1 Et factus est sermo Domini ad me, dicens:

2 Fili hominis, pone faciem tuam adversum
montem Seir, et prophetabis de eo, et dices illi:
3 [Hæc dicit Dominus Deus: Ecce ego ad te,
mons Seir: et extendam manum meam super te,
et dabo te desolatum atque desertum.
4 Urbes tuas demoliar, et tu desertus eris: et
scies quia ego Dominus.
5 Eo quod fueris inimicus sempiternus, et
concluseris filios Israël in manus gladii in
tempore afflictionis eorum, in tempore
iniquitatis extremæ:
6 propterea vivo ego, dicit Dominus Deus,
quoniam sanguini tradam te, et sanguis te
persequetur: et cum sanguinem oderis, sanguis
persequetur te.
7 Et dabo montem Seir desolatum atque
desertum, et auferam de eo euntem et
redeuntem.
8 Et implebo montes ejus occisorum suorum: in
collibus tuis, et in vallibus tuis atque in
torrentibus, interfecti gladio cadent.
9 In solitudines sempiternas tradam te, et
civitates tuæ non habitabuntur: et scietis quia
ego Dominus Deus.
10 Eo quod dixeris: Duæ gentes et duæ terræ
meæ erunt, et hæreditate possidebo eas, cum
Dominus esset ibi:
11 propterea vivo ego, dicit Dominus Deus, quia
faciam juxta iram tuam, et secundum zelum
tuum, quem fecisti odio habens eos: et notus
efficiar per eos, cum te judicavero.
12 Et scies quia ego Dominus audivi universa
opprobria tua quæ locutus es de montibus Israël,

dicens: Deserti; nobis ad devorandum dati sunt.
13 Et insurrexistis super me ore vestro, et
derogastis adversum me verba vestra: ego
audivi.
14 Hæc dicit Dominus Deus: Lætante universa
terra, in solitudinem te redigam:
15 sicuti gavisus es super hæreditatem domus
Israël eo quod fuerit dissipata, sic faciam tibi:
dissipatus eris, mons Seir, et Idumæa omnis: et
scient quia ego Dominus.]

36

1 Tu autem, fili hominis, propheta super
montes Israël, et dices: [Montes Israël, audite
verbum Domini.
2 Hæc dicit Dominus Deus: Eo quod dixerit
inimicus de vobis: Euge, altitudines sempiternæ
in hæreditatem datæ sunt nobis:
3 propterea vaticinare, et dic: Hæc dicit
Dominus Deus: Pro eo quod desolati estis, et
conculcati per circuitum, et facti in hæreditatem
reliquis gentibus, et ascendistis super labium
linguæ et opprobrium populi,
4 propterea, montes Israël, audite verbum
Domini Dei. Hæc dicit Dominus Deus montibus et
collibus, torrentibus, vallibusque et desertis,
parietinis et urbibus derelictis, quæ depopulatæ
sunt et subsannatæ a reliquis gentibus per
circuitum.
5 Propterea hæc dicit Dominus Deus: Quoniam
in igne zeli mei locutus sum de reliquis gentibus,
et de Idumæa universa, quæ dederunt terram
meam sibi in hæreditatem cum gaudio, et toto
corde et ex animo, et ejecerunt eam ut vastarent:

6 idcirco vaticinare super humum Israël, et dices montibus et collibus, jugis et vallibus: Hæc dicit Dominus Deus: Ecce ego in zelo meo et in furore meo locutus sum, eo quod confusionem gentium sustinueritis.
7 Idcirco hæc dicit Dominus Deus: Ego levavi manum meam, ut gentes quæ in circuitu vestro sunt, ipsæ confusionem suam portent.
8 Vos autem, montes Israël, ramos vestros germinetis, et fructum vestrum afferatis populo meo Israël: prope enim est ut veniat.
9 Quia ecce ego ad vos, et convertar ad vos: et arabimini, et accipietis sementem.
10 Et multiplicabo in vobis homines, omnemque domum Israël: et habitabuntur civitates, et ruinosa instaurabuntur.
11 Et replebo vos hominibus et jumentis, et multiplicabuntur, et crescent: et habitare vos faciam sicut a principio, bonisque donabo majoribus quam habuistis ab initio: et scietis quia ego Dominus.
12 Et adducam super vos homines, populum meum Israël, et hæreditate possidebunt te: et eris eis in hæreditatem, et non addes ultra ut absque eis sis.
13 Hæc dicit Dominus Deus: Pro eo quod dicunt de vobis: Devoratrix hominum es, et suffocans gentem tuam:
14 propterea homines non comedes amplius, et gentem tuam non necabis ultra, ait Dominus Deus.
15 Nec auditam faciam in te amplius confusionem gentium, et opprobrium

populorum nequaquam portabis: et gentem tuam non amittes amplius, ait Dominus Deus.]

16 Et factum est verbum Domini ad me, dicens:
17 [Fili hominis, domus Israël habitaverunt in humo sua, et polluerunt eam in viis suis et in studiis suis: juxta immunditiam menstruatæ facta est via eorum coram me.
18 Et effudi indignationem meam super eos pro sanguine quem fuderunt super terram, et in idolis suis polluerunt eam.

19 Et dispersi eos in gentes, et ventilati sunt in terras: juxta vias eorum et adinventiones eorum judicavi eos.

20 Et ingressi sunt ad gentes ad quas introierunt: et polluerunt nomen sanctum meum, cum diceretur de eis: Populus Domini iste est, et de terra ejus egressi sunt.

21 Et peperci nomini sancto meo, quod polluerat domus Israël in gentibus ad quas ingressi sunt.
22 Idcirco dices domui Israël: Hæc dicit Dominus Deus: Non propter vos ego faciam, domus Israël, sed propter nomen sanctum meum, quod polluistis in gentibus ad quas intrastis.

23 Et sanctificabo nomen meum magnum quod pollutum est inter gentes, quod polluistis in medio earum: ut sciant gentes quia ego Dominus, ait Dominus exercituum, cum sanctificatus fuero in vobis coram eis.
24 Tollam quippe vos de gentibus, et congregabo vos de universis terris, et adducam vos in terram vestram.
25 Et effundam super vos aquam mundam, et

mundabimini ab omnibus inquinamentis vestris,
et ab universis idolis vestris mundabo vos.
26 Et dabo vobis cor novum, et spiritum novum
ponam in medio vestri: et auferam cor lapideum
de carne vestra, et dabo vobis cor carneum.
27 Et spiritum meum ponam in medio vestri: et
faciam ut in præceptis meis ambuletis, et judicia
mea custodiatis et operemini.
28 Et habitabitis in terra quam dedi patribus
vestris: et eritis mihi in populum, et ego ero vobis
in Deum.
29 Et salvabo vos ex universis inquinamentis
vestris: et vocabo frumentum et multiplicabo
illud, et non imponam vobis famem.
30 Et multiplicabo fructum ligni, et genimina
agri, ut non portetis ultra opprobrium famis in
gentibus.
31 Et recordabimini viarum vestrarum
pessimarum, studiorumque non bonorum: et
displicebunt vobis iniquitates vestræ et scelera
vestra.
32 Non propter vos ego faciam, ait Dominus
Deus, notum sit vobis: confundimini, et
erubescite super viis vestris, domus Israël.]
33 [Hæc dicit Dominus Deus: In die qua
mundavero vos ex omnibus iniquitatibus vestris,
et inhabitari fecero urbes, et instauravero
ruinosa,
34 et terra deserta fuerit exculta, quæ quondam
erat desolata in oculis omnis viatoris,
35 dicent: Terra illa inculta facta est ut hortus
voluptatis: et civitates desertæ, et destitutæ
atque suffossæ, munitæ sederunt.
36 Et scient gentes quæcumque derelictæ fuerint

in circuitu vestro, quia ego Dominus ædificavi
dissipata, plantavique inculta: ego Dominus
locutus sim, et fecerim.
37 Hæc dicit Dominus Deus: Adhuc in hoc
invenient me domus Israël, ut faciam eis:
multiplicabo eos sicut gregem hominum,
38 ut gregem sanctum, ut gregem Jerusalem in
solemnitatibus ejus: sic erunt civitates desertæ,
plenæ gregibus hominum: et scient quia ego
Dominus.]

37

1 Facta est super me manus Domini, et eduxit
me in spiritu Domini, et dimisit me in medio
campi qui erat plenus ossibus.
2 Et circumduxit me per ea in gyro: erant
autem multa valde super faciem campi, siccaque
vehementer.
3 Et dixit ad me: Fili hominis, putasne vivent
ossa ista? Et dixi: Domine Deus, tu nosti.
4 Et dixit ad me: Vaticinare de ossibus istis, et
dices eis: Ossa arida, audite verbum Domini.
5 Hæc dicit Dominus Deus ossibus his: Ecce ego
intromittam in vos spiritum, et vivetis.
6 Et dabo super vos nervos, et succrescere
faciam super vos carnes, et superextendam in
vobis cutem, et dabo vobis spiritum, et vivetis: et
scietis quia ego Dominus.
7 Et prophetavi sicut præceperat mihi: factus est
autem sonitus, prophetante me, et ecce
commotio: et accesserunt ossa ad ossa,
unumquodque ad juncturam suam.

8 Et vidi, et ecce super ea nervi et carnes
ascenderunt, et extenta est in eis cutis desuper:
et spiritum non habebant.
9 Et dixit ad me: Vaticinare ad spiritum:
vaticinare, fili hominis, et dices ad spiritum: Hæc
dicit Dominus Deus: A quatuor ventis veni,
spiritus, et insuffla super interfectos istos, et
reviviscant.
10 Et prophetavi sicut præceperat mihi: et
ingressus est in ea spiritus, et vixerunt:
steteruntque super pedes suos, exercitus grandis
nimis valde.
11 Et dixit ad me: Fili hominis, ossa hæc
universa, domus Israël est. Ipsi dicunt: Aruerunt
ossa nostra, et periit spes nostra, et abscissi
sumus.
12 Propterea vaticinare, et dices ad eos: Hæc
dicit Dominus Deus: Ecce ego aperiam tumulos
vestros, et educam vos de sepulchris vestris,
populus meus, et inducam vos in terram Israël.
13 Et scietis quia ego Dominus, cum aperuero
sepulchra vestra, et eduxero vos de tumulis
vestris, popule meus,
14 et dedero spiritum meum in vobis, et
vixeritis: et requiescere vos faciam super
humum vestram, et scietis quia ego Dominus
locutus sum, et feci, ait Dominus Deus.
15 Et factus est sermo Domini ad me, dicens:
16 Et tu, fili hominis, sume tibi lignum unum, et
scribe super illud: Judæ, et filiorum Israël
sociorum ejus: et tolle lignum alterum, et scribe
super illud: Joseph, ligno Ephraim, et cunctæ
domui Israël sociorumque ejus.

17 Et adjunge illa unum ad alterum tibi in
lignum unum: et erunt in unionem in manu tua.
18 Cum autem dixerint ad te filii populi tui,
loquentes: Nonne indicas nobis quid in his tibi
velis?
19 loqueris ad eos: Hæc dicit Dominus Deus:
Ecce ego assumam lignum Joseph, quod est in
manu Ephraim, et tribus Israël, quæ sunt ei
adjunctæ, et dabo eas pariter cum ligno Juda, et
faciam eas in lignum unum: et erunt unum in
manu ejus.
20 Erunt autem ligna super quæ scripseris in
manu tua in oculis eorum.
21 Et dices ad eos: Hæc dicit Dominus Deus:
Ecce ego assumam filios Israël de medio
nationum ad quas abierunt: et congregabo eos
undique, et adducam eos ad humum suam.
22 Et faciam eos in gentem unam in terra in
montibus Israël, et rex unus erit omnibus
imperans: et non erunt ultra duæ gentes, nec
dividentur amplius in duo regna,
23 neque polluentur ultra in idolis suis, et
abominationibus suis, et cunctis iniquitatibus
suis: et salvos eos faciam de universis sedibus in
quibus peccaverunt, et emundabo eos: et erunt
mihi populus, et ego ero eis Deus.
24 Et servus meus David rex super eos, et pastor
unus erit omnium eorum. In judiciis meis
ambulabunt, et mandata mea custodient, et
facient ea:
25 et habitabunt super terram quam dedi servo
meo Jacob, in qua habitaverunt patres vestri: et
habitabunt super eam ipsi, et filii eorum, et filii
filiorum eorum, usque in sempiternum: et David

servus meus princeps eorum in perpetuum.
26 Et percutiam illis fœdus pacis: pactum
sempiternum erit eis. Et fundabo eos, et
multiplicabo, et dabo sanctificationem meam in
medio eorum in perpetuum.
27 Et erit tabernaculum meum in eis: et ero eis
Deus, et ipsi erunt mihi populus.
28 Et scient gentes quia ego Dominus
sanctificator Israël, cum fuerit sanctificatio mea
in medio eorum in perpetuum.

38

1 Et factus est sermo Domini ad me, dicens:
2 Fili hominis, pone faciem tuam contra Gog,
terram Magog, principem capitis Mosoch et
Thubal, et vaticinare de eo.
3 Et dices ad eum: [Hæc dicit Dominus Deus:
Ecce ego ad te, Gog, principem capitis Mosoch et
Thubal.
4 Et circumagam te, et ponam frenum in
maxillis tuis: et educam te, et omnem exercitum
tuum, equos et equites vestitos loricis universos,
multitudinem magnam, hastam et clypeum
arripientium et gladium.
5 Persæ, Æthiopes, et Libyes cum eis, omnes
scutati et galeati.
6 Gomer et universa agmina ejus, domus
Thogorma, latera aquilonis, et totum robur ejus,
populique multi tecum.
7 Præpara et instrue te, et omnem multitudinem
tuam quæ coacervata est ad te: et esto eis in
præceptum.
8 Post dies multos visitaberis: in novissimo
annorum venies ad terram quæ reversa est a

gladio, et congregata est de populis multis ad montes Israël, qui fuerunt deserti jugiter: hæc de populis educta est, et habitabunt in ea confidenter universi.

9 Ascendens autem quasi tempestas venies, et quasi nubes, ut operias terram: tu et omnia agmina tua, et populi multi tecum.]

10 [Hæc dicit Dominus Deus: In die illa, ascendent sermones super cor tuum, et cogitabis cogitationem pessimam:

11 et dices: Ascendam ad terram absque muro: veniam ad quiescentes habitantesque secure: hi omnes habitant sine muro; vectes et portæ non sunt eis:

12 ut diripias spolia, et invadas prædam; ut inferas manum tuam super eos qui deserti fuerant, et postea restituti, et super populum qui est congregatus ex gentibus, qui possidere cœpit et esse habitator umbilici terræ.

13 Saba, et Dedan, et negotiatores Tharsis, et omnes leones ejus, dicent tibi: Numquid ad sumenda spolia tu venis? ecce ad diripiendam prædam congregasti multitudinem tuam, ut tollas argentum et aurum, et auferas supellectilem atque substantiam, et diripias manubias infinitas.

14 Propterea vaticinare, fili hominis, et dices ad Gog: Hæc dicit Dominus Deus: Numquid non in die illo, cum habitaverit populus meus Israël confidenter, scies?

15 Et venies de loco tuo a lateribus aquilonis, tu et populi multi tecum, ascensores equorum universi: cœtus magnus, et exercitus vehemens.

16 Et ascendes super populum meum Israël
quasi nubes, ut operias terram. In novissimis
diebus eris, et adducam te super terram meam:
ut sciant gentes me cum sanctificatus fuero in te
in oculis eorum, o Gog !]

17 [Hæc dicit Dominus Deus: Tu ergo ille es, de
quo locutus sum in diebus antiquis in manu
servorum meorum prophetarum Israël, qui
prophetaverunt in diebus illorum temporum, ut
adducerem te super eos.

18 Et erit in die illa, in die adventus Gog super
terram Israël, ait Dominus Deus, ascendet
indignatio mea in furore meo.

19 Et in zelo meo, in igne iræ meæ locutus sum,
quia in die illa erit commotio magna super
terram Israël:

20 et commovebuntur a facie mea pisces maris,
et volucres cæli, et bestiæ agri, et omne reptile
quod movetur super humum, cunctique homines
qui sunt super faciem terræ: et subvertentur
montes, et cadent sepes, et omnis murus corruet
in terram.

21 Et convocabo adversus eum in cunctis
montibus meis gladium, ait Dominus Deus:
gladius uniuscujusque in fratrem suum dirigetur.

22 Et judicabo eum peste, et sanguine, et imbre
vehementi, et lapidibus immensis: ignem et
sulphur pluam super eum, et super exercitum
ejus, et super populos multos qui sunt cum eo.

23 Et magnificabor, et sanctificabor, et notus ero
in oculis multarum gentium: et scient quia ego
Dominus.]

39

1 Tu autem, fili hominis, vaticinare adversum
Gog, et dices: [Hæc dicit Dominus Deus: Ecce ego
super te, Gog, principem capitis Mosoch et
Thubal.
2 Et circumagam te, et educam te, et ascendere
te faciam de lateribus aquilonis, et adducam te
super montes Israël.
3 Et percutiam arcum tuum in manu sinistra
tua, et sagittas tuas de manu dextera tua
dejiciam.
4 Super montes Israël cades tu, et omnia
agmina tua, et populi tui qui sunt tecum: feris,
avibus, omnique volatili et bestiis terræ dedi te
ad devorandum.
5 Super faciem agri cades, quia ego locutus
sum, ait Dominus Deus.
6 Et immittam ignem in Magog, et in his qui
habitant in insulis confidenter: et scient quia ego
Dominus.
7 Et nomen sanctum meum notum faciam in
medio populi mei Israël, et non polluam nomen
sanctum meum amplius: et scient gentes quia
ego Dominus, Sanctus Israël.
8 Ecce venit, et factum est, ait Dominus Deus:
hæc est dies de qua locutus sum.
9 Et egredientur habitatores de civitatibus
Israël, et succendent et comburent arma,
clypeum et hastas, arcum et sagittas, et baculos
manuum et contos: et succendent ea igni septem
annis.
10 Et non portabunt ligna de regionibus, neque
succident de saltibus: quoniam arma succendent

igni, et deprædabuntur eos quibus prædæ fuerant,
et diripient vastatores suos, ait Dominus Deus.]
11 [Et erit in die illa: dabo Gog locum
nominatum sepulchrum in Israël, vallem
viatorum ad orientem maris, quæ obstupescere
faciet prætereuntes: et sepelient ibi Gog, et
omnem multitudinem ejus, et vocabitur vallis
multitudinis Gog.
12 Et sepelient eos domus Israël, ut mundent
terram septem mensibus.
13 Sepeliet autem eum omnis populus terræ: et
erit eis nominata dies in qua glorificatus sum, ait
Dominus Deus.
14 Et viros jugiter constituent lustrantes terram,
qui sepeliant et requirant eos qui remanserant
super faciem terræ, ut emundent eam: post
menses autem septem quærere incipient.
15 Et circuibunt peragrantes terram: cumque
viderint os hominis, statuent juxta illud titulum,
donec sepeliant illud pollinctores in valle
multitudinis Gog.
16 Nomen autem civitatis Amona: et
mundabunt terram.
17 Tu ergo, fili hominis, hæc dicit Dominus
Deus: Dic omni volucri, et universis avibus,
cunctisque bestiis agri: Convenite, properate,
concurrite undique ad victimam meam quam
ego immolo vobis, victimam grandem super
montes Israël, ut comedatis carnem, et bibatis
sanguinem.
18 Carnes fortium comedetis, et sanguinem
principum terræ bibetis: arietum, et agnorum, et
hircorum, taurorumque et altilium, et pinguium

omnium.
19 Et comedetis adipem in saturitatem, et
bibetis sanguinem in ebrietatem, de victima
quam ego immolabo vobis:
20 et saturabimini super mensam meam de
equo, et equite forti, et de universis viris
bellatoribus, ait Dominus Deus.
21 Et ponam gloriam meam in gentibus: et
videbunt omnes gentes judicium meum quod
fecerim, et manum meam quam posuerim super
eos.
22 Et scient domus Israël quia ego Dominus
Deus eorum, a die illa et deinceps.
23 Et scient gentes quoniam in iniquitate sua
capta sit domus Israël, eo quod dereliquerint me,
et absconderim faciem meam ab eis, et
tradiderim eos in manus hostium, et ceciderint in
gladio universi.
24 Juxta immunditiam eorum et scelus feci eis,
et abscondi faciem meam ab illis.]
25 [Propterea hæc dicit Dominus Deus: Nunc
reducam captivitatem Jacob, et miserebor omnis
domus Israël, et assumam zelum pro nomine
sancto meo.
26 Et portabunt confusionem suam, et omnem
prævaricationem qua prævaricati sunt in me, cum
habitaverint in terra sua confidenter, neminem
formidantes:
27 et reduxero eos de populis, et congregavero
de terris inimicorum suorum, et sanctificatus
fuero in eis, in oculis gentium plurimarum.
28 Et scient quia ego Dominus Deus eorum, eo
quod transtulerim eos in nationes, et
congregaverim eos super terram suam, et non

dereliquerim quemquam ex eis ibi.
29 Et non abscondam ultra faciem meam ab eis,
eo quod effuderim spiritum meum super omnem
domum Israël, ait Dominus Deus.]

40

1 In vigesimo quinto anno transmigrationis
nostræ, in exordio anni, decima mensis,
quartodecimo anno postquam percussa est
civitas, in ipsa hac die, facta est super me manus
Domini, et adduxit me illuc.
2 In visionibus Dei adduxit me in terram Israël,
et dimisit me super montem excelsum nimis,
super quem erat quasi ædificium civitatis
vergentis ad austrum.
3 Et introduxit me illuc: et ecce vir cujus erat
species quasi species æris, et funiculus lineus in
manu ejus, et calamus mensuræ in manu ejus:
stabat autem in porta.
4 Et locutus est ad me idem vir: Fili hominis,
vide oculis tuis, et auribus tuis audi, et pone cor
tuum in omnia quæ ego ostendam tibi, quia ut
ostendantur tibi adductus es huc. Annuntia
omnia quæ tu vides domui Israël.
5 Et ecce murus forinsecus in circuitu domus
undique: et in manu viri calamus mensuræ sex
cubitorum et palmo: et mensus est latitudinem
ædificii calamo uno, altitudinem quoque calamo
uno.
6 Et venit ad portam quæ respiciebat viam
orientalem, et ascendit per gradus ejus: et
mensus est limen portæ calamo uno latitudinem,
id est, limen unum calamo uno in latitudine.

7 Et thalamum uno calamo in longum, et uno calamo in latum: et inter thalamos, quinque cubitos.
8 Et limen portæ, juxta vestibulum portæ intrinsecus, calamo uno.
9 Et mensus est vestibulum portæ octo cubitorum, et frontem ejus duobus cubitis: vestibulum autem portæ erat intrinsecus.
10 Porro thalami portæ ad viam orientalem, tres hinc et tres inde: mensura una trium, et mensura una frontium ex utraque parte.
11 Et mensus est latitudinem liminis portæ decem cubitorum, et longitudinem portæ tredecim cubitorum.
12 Et marginem ante thalamos, cubiti unius, et cubitus unus finis utrimque: thalami autem sex cubitorum erant hinc et inde.
13 Et mensus est portam a tecto thalami usque ad tectum ejus, latitudinem viginti quinque cubitorum, ostium contra ostium.
14 Et fecit frontes per sexaginta cubitos, et ad frontem atrium portæ undique per circuitum.
15 Et ante faciem portæ quæ pertingebat usque ad faciem vestibuli portæ interioris, quinquaginta cubitos.
16 Et fenestras obliquas in thalamis et in frontibus eorum, quæ erant intra portam undique per circuitum: similiter autem erant et in vestibulis fenestræ per gyrum intrinsecus, et ante frontes pictura palmarum.
17 Et eduxit me ad atrium exterius: et ecce gazophylacia, et pavimentum stratum lapide in atrio per circuitum: triginta gazophylacia in

circuitu pavimenti.
18 Et pavimentum in fronte portarum,
secundum longitudinem portarum erat inferius.
19 Et mensus est latitudinem a facie portæ
inferioris usque ad frontem atrii interioris
extrinsecus: centum cubitos ad orientem et ad
aquilonem.
20 Portam quoque quæ respiciebat viam
aquilonis atrii exterioris, mensus est tam in
longitudine quam in latitudine.
21 Et thalamos ejus tres hinc et tres inde, et
frontem ejus et vestibulum ejus secundum
mensuram portæ prioris, quinquaginta
cubitorum longitudinem ejus, et latitudinem
viginti quinque cubitorum.
22 Fenestræ autem ejus, et vestibulum, et
sculpturæ secundum mensuram portæ quæ
respiciebat ad orientem: et septem graduum erat
ascensus ejus, et vestibulum ante eam.
23 Et porta atrii interioris contra portam
aquilonis et orientalem: et mensus est a porta
usque ad portam centum cubitos.
24 Et eduxit me ad viam australem: et ecce
porta quæ respiciebat ad austrum: et mensus est
frontem ejus et vestibulum ejus juxta mensuras
superiores.
25 Et fenestras ejus, et vestibula in circuitu,
sicut fenestras ceteras: quinquaginta cubitorum
longitudine, et latitudine viginti quinque
cubitorum.
26 Et in gradibus septem ascendebatur ad eam,
et vestibulum ante fores ejus: et cælatæ palmæ
erant, una hinc, et altera inde, in fronte ejus.

27 Et porta atrii interioris in via australi: et
mensus est a porta usque ad portam in via
australi, centum cubitos.
28 Et introduxit me in atrium interius ad
portam australem: et mensus est portam juxta
mensuras superiores.
29 Thalamum ejus, et frontem ejus, et
vestibulum ejus eisdem mensuris, et fenestras
ejus, et vestibulum ejus in circuitu, quinquaginta
cubitos longitudinis, et latitudinis viginti
quinque cubitos.
30 Et vestibulum per gyrum longitudine viginti
quinque cubitorum, et latitudine quinque
cubitorum:
31 et vestibulum ejus ad atrium exterius, et
palmas ejus in fronte: et octo gradus erant
quibus ascendebatur per eam.
32 Et introduxit me in atrium interius, per viam
orientalem: et mensus est portam secundum
mensuras superiores.
33 Thalamum ejus, et frontem ejus, et
vestibulum ejus, sicut supra: et fenestras ejus, et
vestibula ejus in circuitu, longitudine
quinquaginta cubitorum, et latitudine viginti
quinque cubitorum.
34 Et vestibulum ejus, id est, atrii exterioris, et
palmæ cælatæ in fronte ejus, hinc et inde: et in
octo gradibus ascensus ejus.
35 Et introduxit me ad portam quæ respiciebat
ad aquilonem: et mensus est secundum
mensuras superiores.
36 Thalamum ejus, et frontem ejus, et
vestibulum ejus, et fenestras ejus per circuitum,

longitudine quinquaginta cubitorum, et
latitudine viginti quinque cubitorum.
37 Et vestibulum ejus respiciebat ad atrium
exterius: et cælatura palmarum in fronte ejus,
hinc et inde: et in octo gradibus ascensus ejus.
38 Et per singula gazophylacia ostium in
frontibus portarum: ibi lavabant holocaustum.
39 Et in vestibulo portæ, duæ mensæ hinc, et
duæ mensæ inde, ut immoletur super eas
holocaustum, et pro peccato et pro delicto.
40 Et ad latus exterius, quod ascendit ad ostium
portæ quæ pergit ad aquilonem, duæ mensæ: et
ad latus alterum, ante vestibulum portæ, duæ
mensæ:
41 quatuor mensæ hinc, et quatuor mensæ
inde: per latera portæ octo mensæ erant, super
quas immolabant.
42 Quatuor autem mensæ ad holocaustum de
lapidibus quadris exstructæ, longitudine cubiti
unius et dimidii, et latitudine cubiti unius et
dimidii, et altitudine cubiti unius: super quas
ponant vasa in quibus immolatur holocaustum et
victima.
43 Et labia earum palmi unius, reflexa
intrinsecus per circuitum: super mensas autem
carnes oblationis.
44 Et extra portam interiorem, gazophylacia
cantorum in atrio interiori, quod erat in latere
portæ respicientis ad aquilonem: et facies eorum
contra viam australem: una ex latere portæ
orientalis, quæ respiciebat ad viam aquilonis.
45 Et dixit ad me: Hoc est gazophylacium quod
respicit viam meridianam: sacerdotum erit, qui

excubant in custodiis templi.
46 Porro gazophylacium quod respicit ad viam
aquilonis, sacerdotum erit, qui excubant ad
ministerium altaris: isti sunt filii Sadoc, qui
accedunt de filiis Levi ad Dominum ut ministrent
ei.
47 Et mensus est atrium longitudine centum
cubitorum, et latitudine centum cubitorum per
quadrum: et altare ante faciem templi.
48 Et introduxit me in vestibulum templi: et
mensus est vestibulum quinque cubitis hinc, et
quinque cubitis inde: et latitudinem portæ trium
cubitorum hinc, et trium cubitorum inde.
49 Longitudinem autem vestibuli viginti
cubitorum, et latitudinem undecim cubitorum, et
octo gradibus ascendebatur ad eam. Et columnæ
erant in frontibus: una hinc, et altera inde.

41

1 Et introduxit me in templum, et mensus est
frontes: sex cubitos latitudinis hinc, et sex
cubitos latitudinis inde, latitudinem tabernaculi.
2 Et latitudo portæ decem cubitorum erat: et
latera portæ, quinque cubitis hinc, et quinque
cubitis inde: et mensus est longitudinem ejus
quadraginta cubitorum, et latitudinem viginti
cubitorum.
3 Et introgressus intrinsecus, mensus est in
fronte portæ duos cubitos: et portam, sex
cubitorum: et latitudinem portæ septem
cubitorum.
4 Et mensus est longitudinem ejus viginti
cubitorum, et latitudinem ejus viginti cubitorum,

ante faciem templi. Et dixit ad me: Hoc est
Sanctum sanctorum.
5 Et mensus est parietem domus sex
cubitorum: et latitudinem lateris quatuor
cubitorum undique per circuitum domus.
6 Latera autem, latus ad latus, bis triginta tria:
et erant eminentia, quæ ingrederentur per
parietem domus, in lateribus per circuitum, ut
continerent, et non attingerent parietem templi.
7 Et platea erat in rotundum, ascendens
sursum per cochleam, et in cœnaculum templi
deferebat per gyrum: idcirco latius erat templum
in superioribus: et sic de inferioribus
ascendebatur ad superiora in medium.
8 Et vidi in domo altitudinem per circuitum,
fundata latera ad mensuram calami sex
cubitorum spatio:
9 et latitudinem per parietem lateris forinsecus
quinque cubitorum: et erat interior domus in
lateribus domus.
10 Et inter gazophylacia latitudinem viginti
cubitorum in circuitu domus undique,
11 et ostium lateris ad orationem: ostium unum
ad viam aquilonis, et ostium unum ad viam
australem: et latitudinem loci ad orationem,
quinque cubitorum in circuitu.
12 Et ædificium, quod erat separatum,
versumque ad viam respicientem ad mare,
latitudinis septuaginta cubitorum: paries autem
ædificii, quinque cubitorum latitudinis per
circuitum: et longitudo ejus nonaginta
cubitorum.
13 Et mensus est domus longitudinem, centum

cubitorum: et quod separatum erat ædificium, et
parietes ejus, longitudinis centum cubitorum.
14 Latitudo autem ante faciem domus, et ejus
quod erat separatum contra orientem, centum
cubitorum.
15 Et mensus est longitudinem ædificii contra
faciem ejus, quod erat separatum ad dorsum:
ethecas ex utraque parte centum cubitorum: et
templum interius, et vestibula atrii.
16 Limina, et fenestras obliquas, et ethecas in
circuitu per tres partes, contra uniuscujusque
limen, stratumque ligno per gyrum in circuitu:
terra autem usque ad fenestras, et fenestræ
clausæ super ostia.
17 Et usque ad domum interiorem, et forinsecus
per omnem parietem in circuitu, intrinsecus et
forinsecus, ad mensuram.
18 Et fabrefacta cherubim et palmæ: et palma
inter cherub et cherub, duasque facies habebat
cherub.
19 Faciem hominis juxta palmam ex hac parte,
et faciem leonis juxta palmam ex alia parte:
expressam per omnem domum in circuitu.
20 De terra usque ad superiora portæ, cherubim
et palmæ cælatæ erant in pariete templi.
21 Limen quadrangulum, et facies sanctuarii,
aspectus contra aspectum.
22 Altaris lignei trium cubitorum altitudo, et
longitudo ejus duorum cubitorum: et anguli ejus,
et longitudo ejus, et parietes ejus lignei. Et
locutus est ad me: Hæc est mensa coram Domino.
23 Et duo ostia erant in templo et in sanctuario.
24 Et in duobus ostiis ex utraque parte bina

erant ostiola quæ in se invicem plicabantur: bina enim ostia erant ex utraque parte ostiorum.

25 Et cælata erant in ipsis ostiis templi cherubim, et sculpturæ palmarum, sicut in parietibus quoque expressæ erant: quam ob rem et grossiora erant ligna in vestibuli fronte forinsecus.

26 Super quæ fenestræ obliquæ, et similitudo palmarum hinc atque inde in humerulis vestibuli, secundum latera domus, latitudinemque parietum.

42

1 Et eduxit me in atrium exterius, per viam ducentem ad aquilonem, et introduxit me in gazophylacium quod erat contra separatum ædificium, et contra ædem vergentem ad aquilonem.

2 In facie longitudinis, centum cubitos ostii aquilonis, et latitudinis quinquaginta cubitos,

3 contra viginti cubitos atrii interioris, et contra pavimentum stratum lapide atrii exterioris, ubi erat porticus juncta porticui triplici.

4 Et ante gazophylacia deambulatio decem cubitorum latitudinis, ad interiora respiciens viæ cubiti unius. Et ostia eorum ad aquilonem:

5 ubi erant gazophylacia in superioribus humiliora, quia supportabant porticus quæ ex illis eminebant de inferioribus, et de mediis ædificii.

6 Tristega enim erant, et non habebant columnas, sicut erant columnæ atriorum:

propterea eminebant de inferioribus, et de
mediis a terra cubitis quinquaginta.
7 Et peribolus exterior secundum gazophylacia,
quæ erant in via atrii exterioris ante
gazophylacia: longitudo ejus quinquaginta
cubitorum:
8 quia longitudo erat gazophylaciorum atrii
exterioris quinquaginta cubitorum, et longitudo
ante faciem templi, centum cubitorum.
9 Et erat subter gazophylacia hæc introitus ab
oriente, ingredientium in ea de atrio exteriori.
10 In latitudine periboli atrii quod erat contra
viam orientalem, in faciem ædificii separati, et
erant ante ædificium gazophylacia.
11 Et via ante faciem eorum, juxta
similitudinem gazophylaciorum quæ erant in via
aquilonis: secundum longitudinem eorum, sic et
latitudo eorum, et omnis introitus eorum, et
similitudines, et ostia eorum.
12 Secundum ostia gazophylaciorum, quæ
erant in via respiciente ad notum: ostium in
capite viæ, quæ via erat ante vestibulum
separatum per viam orientalem ingredientibus.
13 Et dixit ad me: Gazophylacia aquilonis, et
gazophylacia austri, quæ sunt ante ædificium
separatum, hæc sunt gazophylacia sancta, in
quibus vescuntur sacerdotes qui appropinquant
ad Dominum in Sancta sanctorum: ibi ponent
Sancta sanctorum et oblationem pro peccato et
pro delicto: locus enim sanctus est.
14 Cum autem ingressi fuerint sacerdotes, non
egredientur de sanctis in atrium exterius: et ibi
reponent vestimenta sua in quibus ministrant,

quia sancta sunt, vestienturque vestimentis aliis:
et sic procedent ad populum.
15 Cumque complesset mensuras domus
interioris, eduxit me per viam portæ quæ
respiciebat ad viam orientalem: et mensus est
eam undique per circuitum.
16 Mensus est autem contra ventum orientalem
calamo mensuræ, quingentos calamos in calamo
mensuræ per circuitum.
17 Et mensus est contra ventum aquilonis
quingentos calamos in calamo mensuræ per
gyrum.
18 Et ad ventum australem mensus est
quingentos calamos in calamo mensuræ per
circuitum.
19 Et ad ventum occidentalem mensus est
quingentos calamos in calamo mensuræ.
20 Per quatuor ventos mensus est murum ejus
undique per circuitum, longitudinem
quingentorum cubitorum, et latitudinem
quingentorum cubitorum, dividentem inter
sanctuarium et vulgi locum.

43

1 Et duxit me ad portam quæ respiciebat ad
viam orientalem.
2 Et ecce gloria Dei Israël ingrediebatur per
viam orientalem: et vox erat ei quasi vox
aquarum multarum, et terra splendebat a
majestate ejus.
3 Et vidi visionem secundum speciem quam
videram quando venit ut disperderet civitatem,
et species secundum aspectum quem videram

juxta fluvium Chobar: et cecidi super faciem
meam.
4 Et majestas Domini ingressa est templum per
viam portæ quæ respiciebat ad orientem.
5 Et elevavit me spiritus, et introduxit me in
atrium interius: et ecce repleta erat gloria
Domini domus.
6 Et audivi loquentem ad me de domo: et vir
qui stabat juxta me
7 dixit ad me: Fili hominis, locus solii mei, et
locus vestigiorum pedum meorum, ubi habito in
medio filiorum Israël in æternum: et non polluent
ultra domus Israël nomen sanctum meum, ipsi et
reges eorum, in fornicationibus suis, et in ruinis
regum suorum, et in excelsis.
8 Qui fabricati sunt limen suum juxta limen
meum, et postes suos juxta postes meos, et murus
erat inter me et eos: et polluerunt nomen
sanctum meum in abominationibus quas
fecerunt: propter quod consumpsi eos in ira mea.
9 Nunc ergo repellant procul fornicationem
suam et ruinas regum suorum a me, et habitabo
in medio eorum semper.
10 Tu autem, fili hominis, ostende domui Israël
templum, et confundantur ab iniquitatibus suis,
et metiantur fabricam,
11 et erubescant ex omnibus quæ fecerunt.
Figuram domus, et fabricæ ejus, exitus et
introitus, et omnem descriptionem ejus, et
universa præcepta ejus, cunctumque ordinem
ejus, et omnes leges ejus ostende eis, et scribes in
oculis eorum, ut custodiant omnes descriptiones
ejus, et præcepta illius, et faciant ea.

12 Ista est lex domus in summitate montis:
omnis finis ejus in circuitu, Sanctum sanctorum
est. Hæc est ergo lex domus.
13 Istæ autem mensuræ altaris in cubito
verissimo, qui habebat cubitum et palmum: in
sinu ejus erat cubitus, et cubitus in latitudine: et
definitio ejus usque ad labium ejus, et in circuitu
palmus unus: hæc quoque erat fossa altaris.
14 Et de sinu terræ usque ad crepidinem
novissimam duo cubiti, et latitudo cubiti unius:
et a crepidine minore usque ad crepidinem
majorem quatuor cubiti, et latitudo cubiti unius.
15 Ipse autem ariel quatuor cubitorum, et ab
ariel usque ad sursum cornua quatuor.
16 Et ariel duodecim cubitorum in longitudine
per duodecim cubitos latitudinis,
quadrangulatum æquis lateribus.
17 Et crepido quatuordecim cubitorum
longitudinis per quatuordecim cubitos latitudinis
in quatuor angulis ejus: et corona in circuitu ejus
dimidii cubiti, et sinus ejus unius cubiti per
circuitum: gradus autem ejus versi ad orientem.
18 Et dixit ad me: Fili hominis, hæc dicit
Dominus Deus: Hi sunt ritus altaris, in
quacumque die fuerit fabricatum, ut offeratur
super illud holocaustum, et effundatur sanguis.
19 Et dabis sacerdotibus et Levitis qui sunt de
semine Sadoc, qui accedunt ad me, ait Dominus
Deus, ut offerant mihi vitulum de armento pro
peccato.
20 Et assumens de sanguine ejus, pones super
quatuor cornua ejus, et super quatuor angulos
crepidinis, et super coronam in circuitu: et

mundabis illud et expiabis.
21 Et tolles vitulum qui oblatus fuerit pro
peccato, et combures eum in separato loco
domus, extra sanctuarium.
22 Et in die secunda offeres hircum caprarum
immaculatum pro peccato: et expiabunt altare
sicut expiaverunt in vitulo.
23 Cumque compleveris expians illud, offeres
vitulum de armento immaculatum, et arietem de
grege immaculatum.
24 Et offeres eos in conspectu Domini: et
mittent sacerdotes super eos sal, et offerent eos
holocaustum Domino.
25 Septem diebus facies hircum pro peccato
quotidie: et vitulum de armento, et arietem de
pecoribus immaculatos offerent.
26 Septem diebus expiabunt altare et
mundabunt illud, et implebunt manum ejus.
27 Expletis autem diebus, in die octava et ultra,
facient sacerdotes super altare holocausta vestra,
et quæ pro pace offerunt: et placatus ero vobis,
ait Dominus Deus.

44

1 Et convertit me ad viam portæ sanctuarii
exterioris, quæ respiciebat ad orientem: et erat
clausa.
2 Et dixit Dominus ad me: Porta hæc clausa erit:
non aperietur, et vir non transibit per eam,
quoniam Dominus Deus Israël ingressus est per
eam: eritque clausa
3 principi. Princeps ipse sedebit in ea, ut
comedat panem coram Domino: per viam portæ
vestibuli ingredietur, et per viam ejus egredietur.

4 Et adduxit me per viam portæ aquilonis in
conspectu domus: et vidi, et ecce implevit gloria
Domini domum Domini: et cecidi in faciem
meam.
5 Et dixit ad me Dominus: Fili hominis, pone
cor tuum, et vide oculis tuis, et auribus tuis audi
omnia quæ ego loquor ad te de universis
cæremoniis domus Domini, et de cunctis legibus
ejus: et pones cor tuum in viis templi per omnes
exitus sanctuarii.
6 Et dices ad exasperantem me domum Israël:
Hæc dicit Dominus Deus: Sufficiant vobis omnia
scelera vestra, domus Israël:
7 eo quod inducitis filios alienos incircumcisos
corde, et incircumcisos carne, ut sint in
sanctuario meo, et polluant domum meam: et
offertis panes meos, adipem et sanguinem, et
dissolvitis pactum meum in omnibus sceleribus
vestris.
8 Et non servastis præcepta sanctuarii mei, et
posuistis custodes observationum mearum in
sanctuario meo vobismetipsis.
9 Hæc dicit Dominus Deus: Omnis alienigena
incircumcisus corde, et incircumcisus carne, non
ingredietur sanctuarium meum: omnis filius
alienus qui est in medio filiorum Israël.
10 Sed et Levitæ qui longe recesserunt a me in
errore filiorum Israël, et erraverunt a me post
idola sua, et portaverunt iniquitatem suam,
11 erunt in sanctuario meo æditui, et janitores
portarum domus, et ministri domus: ipsi
mactabunt holocausta et victimas populi, et ipsi
stabunt in conspectu eorum ut ministrent eis.
12 Pro eo quod ministraverunt illis in conspectu

idolorum suorum, et facti sunt domui Israël in
offendiculum iniquitatis: idcirco levavi manum
meam super eos, ait Dominus Deus, et portabunt
iniquitatem suam.
13 Et non appropinquabunt ad me ut sacerdotio
fungantur mihi, neque accedent ad omne
sanctuarium meum juxta Sancta sanctorum: sed
portabunt confusionem suam, et scelera sua quæ
fecerunt.
14 Et dabo eos janitores domus in omni
ministerio ejus, et in universis quæ fient in ea.
15 Sacerdotes autem et Levitæ, filii Sadoc, qui
custodierunt cæremonias sanctuarii mei, cum
errarent filii Israël a me, ipsi accedent ad me ut
ministrent mihi: et stabunt in conspectu meo, ut
offerant mihi adipem et sanguinem, ait Dominus
Deus.
16 Ipsi ingredientur sanctuarium meum, et ipsi
accedent ad mensam meam, ut ministrent mihi,
et custodiant cæremonias meas.
17 Cumque ingredientur portas atrii interioris,
vestibus lineis induentur: nec ascendet super eos
quidquam laneum, quando ministrant in portis
atrii interioris et intrinsecus.
18 Vittæ lineæ erunt in capitibus eorum, et
feminalia linea erunt in lumbis eorum, et non
accingentur in sudore.
19 Cumque egredientur atrium exterius ad
populum, exuent se vestimentis suis in quibus
ministraverant, et reponent ea in gazophylacio
sanctuarii: et vestient se vestimentis aliis, et non
sanctificabunt populum in vestibus suis.
20 Caput autem suum non radent, neque
comam nutrient: sed tondentes attondent capita

sua.
21 Et vinum non bibet omnis sacerdos, quando
ingressurus est atrium interius.
22 Et viduam et repudiatam non accipient
uxores, sed virgines de semine domus Israël: sed
et viduam quæ fuerit vidua a sacerdote,
accipient.
23 Et populum meum docebunt quid sit inter
sanctum et pollutum, et inter mundum et
immundum ostendent eis.
24 Et cum fuerit controversia, stabunt in
judiciis meis, et judicabunt: leges meas et
præcepta mea in omnibus solemnitatibus meis
custodient, et sabbata mea sanctificabunt.
25 Et ad mortuum hominem non ingredientur,
ne polluantur, nisi ad patrem et matrem, et filium
et filiam, et fratrem, et sororem quæ alterum
virum non habuerit: in quibus contaminabuntur.
26 Et postquam fuerit emundatus, septem dies
numerabuntur ei.
27 Et in die introitus sui in sanctuarium ad
atrium interius, ut ministret mihi in sanctuario,
offeret pro peccato suo, ait Dominus Deus.
28 Non erit autem eis hæreditas: ego hæreditas
eorum. Et possessionem non dabitis eis in Israël:
ego enim possessio eorum.
29 Victimam et pro peccato et pro delicto ipsi
comedent, et omne votum in Israël ipsorum erit.
30 Et primitiva omnium primogenitorum, et
omnia libamenta ex omnibus quæ offeruntur,
sacerdotum erunt: et primitiva ciborum
vestrorum dabitis sacerdoti, ut reponat
benedictionem domui tuæ.

31 Omne morticinum, et captum a bestia, de
avibus et de pecoribus, non comedent sacerdotes.

45

1 Cumque cœperitis terram dividere sortito,
separate primitias Domino, sanctificatum de
terra, longitudine viginti quinque millia, et
latitudine decem millia: sanctificatum erit in
omni termino ejus per circuitum.
2 Et erit ex omni parte sanctificatum
quingentos per quingentos, quadrifariam per
circuitum, et quinquaginta cubitis in suburbana
ejus per gyrum.
3 Et a mensura ista mensurabis longitudinem
viginti quinque millium, et latitudinem decem
millium: et in ipso erit templum, Sanctumque
sanctorum.
4 Sanctificatum de terra erit sacerdotibus
ministris sanctuarii, qui accedunt ad
ministerium Domini: et erit eis locus in domos, et
in sanctuarium sanctitatis.
5 Viginti quinque autem millia longitudinis, et
decem millia latitudinis erunt Levitis qui
ministrant domui: ipsi possidebunt viginti
gazophylacia.
6 Et possessionem civitatis dabitis quinque
millia latitudinis, et longitudinis viginti quinque
millia, secundum separationem sanctuarii, omni
domui Israël.
7 Principi quoque hinc et inde in separationem
sanctuarii, et in possessionem civitatis, contra
faciem separationis sanctuarii, et contra faciem
possessionis urbis, a latere maris usque ad mare,
et a latere orientis usque ad orientem:

longitudinis autem juxta unamquamque partem,
a termino occidentali usque ad terminum
orientalem.
8 De terra erit ei possessio in Israël, et non
depopulabuntur ultra principes populum meum:
sed terram dabunt domui Israël secundum tribus
eorum.
9 Hæc dicit Dominus Deus: Sufficiat vobis,
principes Israël: iniquitatem et rapinas
intermittite, et judicium et justitiam facite:
separate confinia vestra a populo meo, ait
Dominus Deus.
10 Statera justa, et ephi justum, et batus justus
erit vobis.
11 Ephi et batus æqualia et unius mensuræ
erunt, ut capiat decimam partem cori batus, et
decimam partem cori ephi: juxta mensuram cori
erit æqua libratio eorum.
12 Siclus autem viginti obolos habet: porro
viginti sicli, et viginti quinque sicli, et quindecim
sicli, mnam faciunt.
13 Et hæ sunt primitiæ quas tolletis: sextam
partem ephi de coro frumenti, et sextam partem
ephi de coro hordei.
14 Mensura quoque olei, batus olei, decima
pars cori est: et decem bati corum faciunt, quia
decem bati implent corum.
15 Et arietem unum de grege ducentorum, de
his quæ nutriunt Israël, in sacrificium, et in
holocaustum, et in pacifica, ad expiandum pro
eis, ait Dominus Deus.
16 Omnis populus terræ tenebitur primitiis his
principi in Israël.
17 Et super principem erunt holocausta, et

sacrificium, et libamina, in solemnitatibus, et in calendis, et in sabbatis, et in universis solemnitatibus domus Israël: ipse faciet pro peccato sacrificium, et holocaustum, et pacifica, ad expiandum pro domo Israël.

18 Hæc dicit Dominus Deus: In primo mense, una mensis, sumes vitulum de armento immaculatum, et expiabis sanctuarium.

19 Et tollet sacerdos de sanguine quod erit pro peccato, et ponet in postibus domus, et in quatuor angulis crepidinis altaris, et in postibus portæ atrii interioris.

20 Et sic facies in septima mensis, pro unoquoque qui ignoravit, et errore deceptus est: et expiabis pro domo.

21 In primo mense, quartadecima die mensis, erit vobis Paschæ solemnitas: septem diebus azyma comedentur.

22 Et faciet princeps in die illa, pro se et pro universo populo terræ, vitulum pro peccato.

23 Et in septem dierum solemnitate faciet holocaustum Domino, septem vitulos et septem arietes immaculatos, quotidie septem diebus: et pro peccato hircum caprarum quotidie.

24 Et sacrificium ephi per vitulum, et ephi per arietem faciet, et olei hin per singula ephi.

25 Septimo mense, quintadecima die mensis, in solemnitate, faciet sicut supra dicta sunt per septem dies, tam pro peccato quam pro holocausto, et in sacrificio, et in oleo.

46

1 Hæc dicit Dominus Deus: Porta atrii interioris

quæ respicit ad orientem, erit clausa sex diebus
in quibus opus fit: die autem sabbati aperietur,
sed et in die calendarum aperietur.
2 Et intrabit princeps per viam vestibuli portæ
deforis, et stabit in limine portæ: et facient
sacerdotes holocaustum ejus, et pacifica ejus: et
adorabit super limen portæ, et egredietur: porta
autem non claudetur usque ad vesperam.
3 Et adorabit populus terræ ad ostium portæ
illius in sabbatis et in calendis coram Domino.
4 Holocaustum autem hoc offeret princeps
Domino: in die sabbati, sex agnos immaculatos,
et arietem immaculatum,
5 et sacrificium ephi per arietem, in agnis
autem sacrificium quod dederit manus ejus, et
olei hin per singula ephi.
6 In die autem calendarum vitulum de armento
immaculatum, et sex agni et arietes immaculati
erunt.
7 Et ephi per vitulum, ephi quoque per arietem
faciet sacrificium: de agnis autem sicut invenerit
manus ejus, et olei hin per singula ephi.
8 Cumque ingressurus est princeps, per viam
vestibuli portæ ingrediatur, et per eamdem viam
exeat.
9 Et cum intrabit populus terræ in conspectu
Domini in solemnitatibus, qui ingreditur per
portam aquilonis ut adoret, egrediatur per viam
portæ meridianæ: porro qui ingreditur per viam
portæ meridianæ, egrediatur per viam portæ
aquilonis. Non revertetur per viam portæ per
quam ingressus est, sed e regione illius
egredietur.
10 Princeps autem in medio eorum cum

ingredientibus ingredietur, et cum egredientibus egredietur.
11 Et in nundinis, et in solemnitatibus, erit sacrificium ephi per vitulum, et ephi per arietem: agnis autem erit sacrificium sicut invenerit manus ejus, et olei hin per singula ephi.
12 Cum autem fecerit princeps spontaneum holocaustum, aut pacifica voluntaria Domino, aperietur ei porta quæ respicit ad orientem, et faciet holocaustum suum et pacifica sua, sicut fieri solet in die sabbati: et egredietur, claudeturque porta postquam exierit.
13 Et agnum ejusdem anni immaculatum faciet holocaustum quotidie Domino: semper mane faciet illud.
14 Et faciet sacrificium super eo cata mane mane sextam partem ephi, et de oleo tertiam partem hin, ut misceatur similæ: sacrificium Domino legitimum, juge atque perpetuum.
15 Faciet agnum, et sacrificium, et oleum cata mane mane, holocaustum sempiternum.
16 Hæc dicit Dominus Deus: Si dederit princeps donum alicui de filiis suis, hæreditas ejus filiorum suorum erit: possidebunt eam hæreditarie.
17 Si autem dederit legatum de hæreditate sua uni servorum suorum, erit illius usque ad annum remissionis, et revertetur ad principem: hæreditas autem ejus filiis ejus erit.
18 Et non accipiet princeps de hæreditate populi per violentiam, et de possessione eorum: sed de possessione sua hæreditatem dabit filiis suis, ut non dispergatur populus meus unusquisque a possessione sua.

19 Et introduxit me per ingressum qui erat ex
latere portæ, in gazophylacia sanctuarii ad
sacerdotes, quæ respiciebant ad aquilonem: et
erat ibi locus vergens ad occidentem.
20 Et dixit ad me: Iste est locus ubi coquent
sacerdotes pro peccato et pro delicto: ubi
coquent sacrificium, ut non efferant in atrium
exterius, et sanctificetur populus.
21 Et eduxit me in atrium exterius, et
circumduxit me per quatuor angulos atrii: et
ecce atriolum erat in angulo atrii, atriola singula
per angulos atrii.
22 In quatuor angulis atrii atriola disposita,
quadraginta cubitorum per longum, et triginta
per latum: mensuræ unius quatuor erant.
23 Et paries per circuitum ambiens quatuor
atriola: et culinæ fabricatæ erant subter porticus
per gyrum.
24 Et dixit ad me: Hæc est domus culinarum, in
qua coquent ministri domus Domini victimas
populi.

47

1 Et convertit me ad portam domus, et ecce
aquæ egrediebantur subter limen domus ad
orientem: facies enim domus respiciebat ad
orientem, aquæ autem descendebant in latus
templi dextrum, ad meridiem altaris.
2 Et eduxit me per viam portæ aquilonis, et
convertit me ad viam foras portam exteriorem,
viam quæ respiciebat ad orientem: et ecce aquæ
redundantes a latere dextro.

3 Cum egrederetur vir ad orientem, qui
habebat funiculum in manu sua, et mensus est
mille cubitos, et traduxit me per aquam usque ad
talos.
4 Rursumque mensus est mille, et traduxit me
per aquam usque ad genua.
5 Et mensus est mille, et traduxit me per aquam
usque ad renes. Et mensus est mille, torrentem
quem non potui pertransire, quoniam
intumuerant aquæ profundi torrentis, qui non
potest transvadari.
6 Et dixit ad me: Certe vidisti, fili hominis. Et
eduxit me, et convertit ad ripam torrentis.
7 Cumque me convertissem, ecce in ripa
torrentis ligna multa nimis ex utraque parte.
8 Et ait ad me: Aquæ istæ quæ egrediuntur ad
tumulos sabuli orientalis, et descendunt ad plana
deserti, intrabunt mare et exibunt: et
sanabuntur aquæ.
9 Et omnis anima vivens quæ serpit
quocumque venerit torrens, vivet: et erunt
pisces multi satis, postquam venerint illuc aquæ
istæ: et sanabuntur et vivent omnia ad quæ
venerit torrens.
10 Et stabunt super illas piscatores: ab Engaddi
usque ad Engallim siccatio sagenarum erit:
plurimæ species erunt piscium ejus, sicut pisces
maris magni, multitudinis nimiæ.
11 In littoribus autem ejus et in palustribus, non
sanabuntur, quia in salinas dabuntur.
12 Et super torrentem orietur in ripis ejus, ex
utraque parte, omne lignum pomiferum: non
defluet folium ex eo, et non deficiet fructus ejus:

per singulos menses afferet primitiva, quia aquæ ejus de sanctuario egredientur: et erunt fructus ejus in cibum, et folia ejus ad medicinam.

13 Hæc dicit Dominus Deus: Hic est terminus in quo possidebitis terram in duodecim tribubus Israël: quia Joseph duplicem funiculum habet.

14 Possidebitis autem eam singuli æque ut frater suus, super quam levavi manum meam ut darem patribus vestris: et cadet terra hæc vobis in possessionem.

15 Hic est autem terminus terræ: ad plagam septentrionalem, a mari magno via Hethalon, venientibus Sedada,

16 Emath, Berotha, Sabarim, quæ est inter terminum Damasci et confinium Emath, domus Tichon, quæ est juxta terminum Auran.

17 Et erit terminus a mari usque ad atrium Enon, terminus Damasci: et ab aquilone ad aquilonem, terminus Emath plaga septentrionalis.

18 Porro plaga orientalis de medio Auran, et de medio Damasci, et de medio Galaad, et de medio terræ Israël, Jordanis disterminans ad mare orientale. Metiemini etiam plagam orientalem.

19 Plaga autem australis meridiana, a Thamar usque ad aquas contradictionis Cades, et torrens usque ad mare magnum: et hæc est plaga ad meridiem australis.

20 Et plaga maris, mare magnum a confinio per directum, donec venias Emath: hæc est plaga maris.

21 Et dividetis terram istam vobis per tribus Israël:

22 et mittetis eam in hæreditatem vobis, et
advenis qui accesserint ad vos, qui genuerint
filios in medio vestrum: et erunt vobis sicut
indigenæ inter filios Israël: vobiscum divident
possessionem in medio tribuum Israël.
23 In tribu autem quacumque fuerit advena, ibi
dabitis possessionem illi, ait Dominus Deus.

48

1 Et hæc nomina tribuum a finibus aquilonis,
juxta viam Hethalon, pergentibus Emath, atrium
Enan terminus Damasci ad aquilonem, juxta
viam Emath: et erit ei plaga orientalis mare, Dan
una.
2 Et super terminum Dan, a plaga orientali
usque ad plagam maris, Aser una.
3 Et super terminum Aser, a plaga orientali
usque ad plagam maris, Nephthali una.
4 Et super terminum Nephthali, a plaga
orientali usque ad plagam maris, Manasse una.
5 Et super terminum Manasse, a plaga orientali
usque ad plagam maris, Ephraim una.
6 Et super terminum Ephraim, a plaga orientali
usque ad plagam maris, Ruben una.
7 Et super terminum Ruben, a plaga orientali
usque ad plagam maris, Juda una.
8 Et super terminum Juda, a plaga orientali
usque ad plagam maris, erunt primitiæ quas
separabitis, viginti quinque millibus latitudinis
et longitudinis, sicuti singulæ partes a plaga
orientali usque ad plagam maris: et erit
sanctuarium in medio ejus.

9 Primitiæ quas separabitis Domino, longitudo
viginti quinque millibus, et latitudo decem
millibus.
10 Hæ autem erunt primitiæ sanctuarii
sacerdotum, ad aquilonem longitudinis viginti
quinque millia, et ad mare latitudinis decem
millia, sed et ad orientem latitudinis decem
millia, et ad meridiem longitudinis viginti
quinque millia: et erit sanctuarium Domini in
medio ejus.
11 Sacerdotibus sanctuarium erit de filiis Sadoc,
qui custodierunt cæremonias meas, et non
erraverunt cum errarent filii Israël, sicut
erraverunt et Levitæ.
12 Et erunt eis primitiæ de primitiis terræ
Sanctum sanctorum, juxta terminum Levitarum.
13 Sed et Levitis similiter, juxta fines
sacerdotum, viginti quinque millia longitudinis,
et latitudinis decem millia. Omnis longitudo
viginti et quinque millium, et latitudo decem
millium.
14 Et non venundabunt ex eo, neque mutabunt:
neque transferentur primitiæ terræ, quia
sanctificatæ sunt Domino.
15 Quinque millia autem quæ supersunt in
latitudine per viginti quinque millia, profana
erunt urbis in habitaculum et in suburbana: et
erit civitas in medio ejus.
16 Et hæ mensuræ ejus: ad plagam
septentrionalem, quingenta et quatuor millia: et
ad plagam meridianam, quingenta et quatuor
millia: et ad plagam orientalem, quingenta et
quatuor millia: et ad plagam occidentalem,
quingenta et quatuor millia.

17 Erunt autem suburbana civitatis ad
aquilonem, ducenta quinquaginta: et ad
meridiem, ducenta quinquaginta: et ad
orientem, ducenta quinquaginta: et ad mare,
ducenta quinquaginta.
18 Quod autem reliquum fuerit in longitudine
secundum primitias sanctuarii, decem millia in
orientem, et decem millia in occidentem, erunt
sicut primitiæ sanctuarii: et erunt fruges ejus in
panes his qui serviunt civitati.
19 Servientes autem civitati, operabuntur ex
omnibus tribubus Israël.
20 Omnes primitiæ viginti quinque millium,
per viginti quinque millia in quadrum,
separabuntur in primitias sanctuarii, et in
possessionem civitatis.
21 Quod autem reliquum fuerit, principis erit
ex omni parte primitiarum sanctuarii, et
possessionis civitatis e regione viginti quinque
millium primitiarum usque ad terminum
orientalem: sed et ad mare, e regione viginti
quinque millium, usque ad terminum maris,
similiter in partibus principis erit: et erunt
primitiæ sanctuarii, et sanctuarium templi, in
medio ejus.
22 De possessione autem Levitarum, et de
possessione civitatis in medio partium principis,
erit inter terminum Juda et inter terminum
Benjamin, et ad principem pertinebit.
23 Et reliquis tribubus, a plaga orientali usque
ad plagam occidentalem, Benjamin una.
24 Et contra terminum Benjamin, a plaga
orientali usque ad plagam occidentalem, Simeon

una.
25 Et super terminum Simeonis, a plaga
orientali usque ad plagam occidentalem,
Issachar una.
26 Et super terminum Issachar, a plaga orientali
usque ad plagam occidentalem, Zabulon una.
27 Et super terminum Zabulon, a plaga orientali
usque ad plagam maris, Gad una.
28 Et super terminum Gad, ad plagam austri in
meridie: et erit finis de Thamar usque ad aquas
contradictionis Cades: hæreditas contra mare
magnum.
29 Hæc est terra quam mittetis in sortem
tribubus Israël, et hæ partitiones earum, ait
Dominus Deus.
30 Et hi egressus civitatis: a plaga
septentrionali, quingentos et quatuor millia
mensurabis.
31 Et portæ civitatis ex nominibus tribuum
Israël: portæ tres a septentrione: porta Ruben
una, porta Juda una, porta Levi una.
32 Et ad plagam orientalem, quingentos et
quatuor millia, et portæ tres: porta Joseph una,
porta Benjamin una, porta Dan una.
33 Et ad plagam meridianam, quingentos et
quatuor millia metieris, et portæ tres: porta
Simeonis una, porta Issachar una, porta Zabulon
una.
34 Et ad plagam occidentalem, quingentos et
quatuor millia, et portæ eorum tres: porta Gad
una, porta Aser una, porta Nephthali una.
35 Per circuitum, decem et octo millia: et
nomen civitatis ex illa die, Dominus ibidem.

Bibbia Vulgata Clementina na 1598
Clementine Vulgate of 1598 with Glossa Ordinaria Migne edition 1880 in Latin

Public Domain

Language: Latine (Latin)

Translation by: Jerome

2014-08-23

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 11 Jun 2026 from source files dated 12 Dec 2025
7ca33455-379f-554d-a635-9009adbd90c5